

HIZB UT-TAHRIR

Hizb ut-Tahrir

Grundlagt 1372 e.H.- 1953 e.Kr.

Udgivet af

Hizb ut-Tahrir

(Oversat fra den arabiske version)

For den præcise mening af teksten, referér venligst til det originale hæfte på arabisk 'Hizb ut-Tahrir'

ISBN 87-989718-1-6

**Postboks 1286
DK-2300 København S**

20. Sha'ban 1405 e.H.

9. maj 1985 e.Kr.

﴿وَلَتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

"Og blandt jer skal der være en ummah (gruppe), som kalder til det gode (Islam), og som påbyder ma'ruf (det rette) og forbyder munkar (det afskyelige), og disse er de succesrige" (OQM. Aal-'Imran 3: 104).

Indholdsfortegnelse

1. Hizb ut-Tahrir	7
2. Årsagerne til etableringen af Hizb ut-Tahrir	8
2.1. Etableringen af politiske partier er en pligt ifølge <i>Shari'ah</i>	8
3. Hizb ut-Tahrirs Mål	19
4. Medlemskabet i Hizb ut-Tahrir	20
5. Hizb ut-Tahrirs Arbejde	21
6. Hizb ut-Tahrirs arbejdssfære	23
7. Adoptionen i Hizb ut-Tahrir	24
8. Hizb ut-Tahrirs Metode	26
9. Hizb ut-Tahrirs Idé	34
9.1. Den islamiske <i>'aqida</i>	34
9.2. <i>Shari'ah</i> -principper	38
9.3. <i>Shari'ah</i> -definitioner	40
9.4. Ikke <i>shari'ah</i> -mæssige definitioner	41
9.4.1. Den rationelle metode	41
9.4.2. Den videnskabelige metode	42
9.4.3. Samfund	42
9.5. De eksisterende ideologier i verden	43
9.5.1. Den demokratiske kapitalisme	43
9.5.2. Kommunismen	46
9.6. <i>Hadara</i> (Kultur) & <i>Madaniyya</i> (Civilisation)	47
9.7. Love vedrørende styresystemet i Islam	48
9.7.1. Den islamiske autoritet	48
9.7.2. Styreformen i Islam	48
9.7.3. Metoden for udpegelsen af kaliffen	49
9.7.4. Khilafah-statens enhed	52
9.7.5. Styrets grundregler i Islam	53

9.7.6. Den islamiske stats struktur	55
9.7.7. Politiske partier	57
9.8. Love vedrørende det økonomiske system i Islam	60
9.8.1. Økonomipolitikken i Islam	60
9.8.2. Det økonomiske problem i Islams syn	61
9.8.3. Ejerskabets Typer	61
9.8.4. Jord	68
9.8.5. Fabrikker	69
9.8.6. <i>Bait al-Mal</i> (Statskassen)	69
9.8.7. Forpligtelsen om at mønten skal baseres på guld & sølv ..	70
9.9. Uddannelsespolitikken	71
9.10. Tanker og love vedrørende almene forhold & udenrigspolitik	72
9.10.1. <i>Dar al-Islam</i> & <i>Dar al-Kufr</i>	72
9.10.2. <i>Jihad</i>	73
9.10.3. De internationale forhold	73

I Allahs navn, Ar-Rahman, Ar-Rahim

1. Hizb ut-Tahrir

Hizb ut-Tahrir er et politisk parti, hvis ideologi er Islam. Politik er partiets arbejde, og Islam er dets ideologi. Partiet arbejder iblandt og med den islamiske *ummah* (nation) med det formål at få *ummah* til at tage Islam til sig som sin sag, samt at lede denne til at reetablere Khilafah-staten (kalifatet) og styret med Allahs åbenbarede lov, så de vender tilbage til eksistens.

Hizb ut-Tahrir er en politisk sammenslutning. Det er hverken en åndelig, akademisk, uddannelsesmæssig eller en velgørende sammenslutning. Den islamiske idé er sjælen for dets krop, dets frø og dens livshemmelighed.

2. Årsagerne til etableringen af Hizb ut-Tahrir

Etableringen af Hizb ut-Tahrir skyldtes efterlevelsen af Allahs (swt) befaling:

“Og blandt jer skal der være en ummah (gruppe), som kalder til det gode (Islam), og som påbyder ma'ruf (det rette) og forbyder munkar (det onde), og disse er de succesrige” (OQM. Aal-'Imran 3: 104),

Formålet er, at oprejse den islamiske *ummah* fra den ekstreme nedgangstilstand den er nået, samt at befri denne fra *kufr*-idéer, systemer og love, og fra *kufr*-staternes dominans og indflydelse.

Formålet er ligeledes at arbejde for reetableringen af den islamiske Khilafah-stat, så den vender tilbage til eksistens, for således at Allahs åbenbarede lovgivning på ny træder i kraft.

2.1. Etableringen af politiske partier er en *wajib* (forpligtigelse) ifølge *Shari'ah*

Etableringen af partiet var en efterlevelse af Allahs befaling:

“Og blandt jer skal der være en gruppe”

Dette skyldes at Allah (swt) i dette *Qur'an*-vers (dvs. *aya*) har påbudt muslimerne at der blandt dem skal være en gruppe, der slutter sig sammen og beskæftiger sig med to opgaver:

Den første er kaldet til *al-khair* (det gode), dvs. kaldet til Islam.

Den anden er at påbyde *ma'ruf* og at forbyde *munkar*.

Denne befaling til at oprette en sammensluttede gruppe er blot en opfordring, men der er en indikation, der henfører til at denne opfordring er en absolut befaling. Derfor er opgaven, som dette *Qur'an*-vers har fastlagt for den sammensluttede gruppe at udføre, altså kaldet til Islam, at påbyde *ma'ruf* og at forbyde *munkar*, en pligt over muslimerne at udføre. Førnævnte er bekræftet i mange *Qur'an*-vers og *abadith* (beretninger af/om Profeten), der indikerer dette. Allahs Sendebud (saaws) siger:

)

.(

“Ved Ham, i hvis hånd min sjæl er, I skal påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar*, ellers vil Allah sende en straf ned over jer fra Ham. Og når I så indtrængende beder Ham, vil jeres bøn ikke blive opfyldt.”

Denne udtalelse fra Profeten (saaws) udgør en indikation på, at opfordringen (i *Qur'an*-verset) er en absolut befaling, samt at befalingen heri er forpligtende.

At denne sammensluttede gruppe skal være et politisk parti, er forstået fra den vinkel, at ovennævnte *Qur'an*-vers pålægger muslimerne at oprette en gruppe fra dem selv, samt ud fra den vinkel at *Qur'an*-verset har fastlagt denne gruppes opgave med at være kaldet til Islam, og at påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar*.

Opgaven vedrørende det at påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar* omfatter at påbyde regenterne *ma'ruf* og at forbyde dem *munkar*. Faktisk udgør dette den vigtigste af aktiviteterne, relateret til påbuddet af *ma'ruf* og forbuddet af *munkar*, nemlig at stille regenterne til regnskab samt at rådgive dem. Dette er en politisk aktivitet, og endda en af de vigtigste politiske aktiviteter, og udgør en af de politiske partiers mest fremtrædende aktiviteter. Dermed påviser dette *Qur'an*-vers, at oprettelsen af politiske partier er en *wajib* (forpligtigelse).

Imidlertid har *Qur'an*-verset begrænset disse politiske partier til at være islamiske. Dette fordi at opgaven, som *Qur'an*-verset har defineret, hvilket er kaldet til Islam og at påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar* ifølge Islams love (*ahkam*), udelukkende kan udføres af islamiske sammenslutninger og partier.

Det islamiske parti er det parti, der baserer sig på den islamiske *'aqida* (verdensanskuelse), adopterer de islamiske tanker, love og behandlinger, og hvis arbejdsmetode er Sendebuddets (*saaws*) metode.

Det er derfor ikke tilladt for muslimerne at slutte sig sammen på et andet grundlag end Islam som idé og metode, fordi dette er hvad Allah (swt) har befalet muslimerne til. Dette skyldes også at Islam er den eneste gyldige ideologi i denne verden. Islam er en universel ideologi, som stemmer overens med menneskets natur, og behandler mennesket i sin egenskab af et menneske. Den behandler menneskets livsenergi, der består af instinkter og organiske behov. Ydermere organiserer ideologien disse instinkter og organiske behov, samt organiserer tilfredsstillelsen heraf korrekt. Dette hverken ved undertrykkelse eller frigørelse, eller ved at det ene instinkt overskygger det andet. Islam er en omfattende ideologi, som organiserer alle livets anliggender.

Allah (swt) har forpligtet muslimerne til at forholde sig til alle Islams love, hvad enten disse love organiserer deres forhold til deres Skaber, såsom lovene relateret til *'aqida* og *'ibadat* (andagter), eller organiserer forholdet til dem selv, såsom lovene relateret til moral, levnedsmidler og beklædning, eller organiserer deres forhold til andre, såsom lovene vedrørende *mu'amalat* (transaktioner) og straffe.

Ydermere har Allah (swt) pålagt muslimerne at implementere Islam omfattende alle livets anliggender, at styre hermed, samt at lade deres forfatning og alle de øvrige love være bestående af *shari'ah*-love, der er udledt fra Allahs Bog (*Qur'anen*) og Hans Sendebud (*saaws*)'s *Sunnah*. Allah (swt) siger:

“Styr derfor blandt dem med (alt) det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke deres lyster, (så du skulle gå) imod sandheden, som er kommet til dig”(OQM. Al-Ma’idah 5: 48)

Og Han (swt) siger også:

“Og styr du da mellem dem med (alt) det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke deres lyster, og tag dig i agt for dem, så de ikke bringer dig på afveje i en del af det, Allah har åbenbaret til dig” (OQM. Al-Ma’idah 5: 49)

Endvidere har Allah (swt) betegnet ikke-implementering af Islam som *kufr*, Allah (swt) siger:

“Og de, der ikke styrer med det, som Allah har åbenbaret, er da de vantro”
(OQM. Al-Ma’idah 5: 44)

Alle andre ideologier foruden Islam, såsom kapitalismen og kommunismen/socialismen er falske ideologier, der modstrider menneskets natur, og som ikke mindst er menneskeopfundne. Deres falskhed er blevet øjensynlige og deres mangler er tydelige. Desuden er disse ideologier i strid med Islam og dens love. Heraf er det *haram* (forbudt) at tage disse ideologier til sig, at viderebringe og at kalde til dem. Ligeledes er det *haram* at slutte sig sammen på grundlag af disse ideologier.

Derfor er det *wajib* at muslimernes sammenslutning alene baserer sig på Islam som idé og metode. Det er *haram* for dem at slutte sig sammen på grundlag af kapitalisme, kommunisme, socialisme, nationalisme, patriotisme, sekterisme eller frimureri. Dermed er det *haram* for muslimerne at etablere kommunistiske, socialistiske, kapitalistiske, nationalistiske, patriotiske, sekteriske eller

frimurerpartier. På samme måde er det *haram* for muslimerne at tilslutte sig til - eller promovere for disse, da de er *kufr*-partier og kalder til *kufr*. Allah (swt) siger:

“Søger nogen en anden deen end Islam, skal den ikke modtages af ham, og han skal i det kommende liv være blandt taberne” (OQM. Aal-Imran 3: 85)

Og det førnævnte *Qur'an*-vers siger:

“Og kalder til al-Khair (det gode)”, dvs. Islam.

Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Enhver, der foretager en handling, som ikke baserer sig på vor sag (dvs. Islam), så er handlingen afvist”;

han (saaws) sagde også:

.()

“Den, der kalder til racebånd, er ikke en af os.”

Med hensyn til spørgsmålet om oprejsning af den islamiske *ummah* fra det forfald den har nået, samt befrielsen af *ummah* fra *kufr*-idéer, systemer og love, og fra *kufr*-staternes hegemoni og indflydelse, så kan dette kun ske ved at ophøjne denne *ummah* intellektuelt gennem en fundamental og omfattende ændring af de tanker og opfattelser, der medførte til dets forfald. Samtidig skabes Islams sande tanker og opfattelser hos *ummah*, for således at den tilpasser sin opførelse i livet ifølge Islams tanker og love.

Det, der førte til dette upassende og rædselsfulde styrt, som *ummah* er kommet ud for, er den voldsomme svaghed, der forekom i muslimernes sind i forbindelse med forståelsen og leveringen af Islam. Dette skyldes faktorer, som siden det andet århundrede efter Hijra (e. H.) indtil i dag førte til en tilsløring af Islams idé og metode. Disse tilsløringsfaktorer opstod som resultat af en række forhold, hvor de mest fremtrædende er som følger:

1. Overførslen af indiske, persiske og græske filosofier samt nogle muslimers synkretiseringsforsøg mellem disse filosofier og Islam, trods den totale modstrid, der findes mellem disse.
2. Islamfjendske personer indførte med overlist tanker og love i Islam, som ikke har kilde heri, med det formål at tilsværte og føre muslimerne væk fra Islam.
3. Forsømmelsen af det arabiske sprog i forbindelse med forståelsen og leveringen af Islam. I det syvende århundrede blev det arabiske sprog adskilt fra Islam, til trods for at Allahs *Deen* (dvs. guddommeligt budskab) ikke kan forstås uden dette sprog. Ligeledes er udledningen af nye love til nyopståede realiteter via *ijtihad* (dvs. udledning af love) uladsiggørlig uden det arabiske sprog.
4. Missions, kulturelle og derefter den politiske invasion foretaget af vestlige *kufir*-stater siden det syttende århundrede e.Kr. for at lede muslimerne på afveje og bort fra Islam, med den hensigt at tilintetgøre Islam.

Der opstod flere forsøg og adskillige bevægelser - islamiske og ikke-islamiske - for at oprejse muslimerne, men de mislykkedes alle sammen. De kunne hverken oprejse muslimerne eller forhindre det rædselsfulde styrt.

Grunden til at disse forsøg og bevægelser, der opstod med det formål at oprejse muslimerne med Islam, mislykkedes, skyldes flere faktorer:

1. Manglen på den nøje forståelse af den islamiske idé hos dem, der stod for muslimernes oprejsning, da disse bevægelser selv var påvirkede af tilsløringsfaktorerne. Desuden kaldte de til Islam på en generel, abstrakt måde, uden at konkretisere de tanker og love, som de ønskede at oprejse muslimerne ved, og hvormed muslimernes problemer skulle behandles og som ønskes implementeret.

Dette skyldtes den manglende klarhed omkring disse tanker og love i deres sind. De gjorde realiteten til kilde for deres tænkning, hvorfra de formede deres tanker. Ydermere forsøgte de at fejlfortolke Islam og tolke denne på en måde, som er i uoverensstemmelse med dens tekster, for således at den forliges med den tilstedeværende realitet, til trods for dens modstrid med Islam. De gjorde ikke realiteten til genstand for deres tænkning, så de ændrer denne ifølge Islam og dens love.

Derfor kaldte de til frihederne, demokratierne og de kapitalistiske og socialistiske systemer, som de anså for at være en del af Islam, på trods af at disse er i total modstrid med Islam.

2. Manglen på den totale klarhed hos de pågældende muslimer om Islams metode i forbindelse med praktiseringen af Islams idé og love. De leverede den islamiske idé med uovervejede midler og på en måde, der overskygges af tåger. De mente, at Islams tilbagevenden sker ved at bygge moskéer, udgive værker, oprette velgørenheds – og kooperative foreninger eller via moralsk opdragelse og ændring af individerne.

De overså samfundets korrupsion og dominansen af *kufr*-idéer, love og systemer heri. De troede, at reformeringen af samfundet kunne realiseres ved ændringen af dets individer, til trods for at samfundet kun kan reformeres gennem reformeringen af dets tanker, følelser og systemer, hvor reformeringen af disse vil føre til en ændring af samfundets individer. Dette er fordi samfundet ikke kun består af individer, men både af individer og forhold, dvs. samfundet består af individer, tanker, følelser og systemer. På samme måde arbejdede Allahs Sendebud (saaws) på at ændre *jabiliyya*-samfundet (dvs. det uislamiske samfund før Islam) til et islamisk samfund. Han (saaws) begyndte at ændre de daværende verdensanskuelser med den islamiske

'*aqida* (verdensanskuelse), samt at ændre de *jabiliyya*-tanker, opfattelser og traditioner med Islams tanker, opfattelser og love. Derefter ændrede han (saaws) folkets følelser fra at være knyttede til *jabiliyya*-livsanskuelser, tanker og traditioner til at være fast knyttede til den islamiske '*aqida* og Islams tanker og love.

Han (saaws) fortsatte sit arbejde indtil Allah (swt) banede vejen for hans ændring af samfundet i Medina, hvori majoriteten af befolkningen tilsluttede sig Islams '*aqida* og adopterede dens tanker, opfattelser og love. Derefter udvandrede Allahs Sendebud (saaws) til Medina-folket, sammen med sine *Sababa* (følgesvende), efter indgåelsen af den anden *bai'a* (lydighedsløfte) af al-'Aqaba og gik herefter i gang med at implementere Islams love over dem. Derved etablerede Allahs Sendebud (saaws) det islamiske samfund i Medina.

Andre valgte at bære den islamiske idé gennem militante aktioner og anvendelse af våben uden at skelne mellem *Dar al-Islam* (Islams territorium) og *Dar al-Kufr* (hedenskabets territorium). De kunne heller ikke skelne mellem måden, hvorpå man bærer den islamiske *da'wah* og modarbejdelsen af *munkar* i hver af disse to *dar*.

Den *dar*, vi lever under i dag, er *Dar al-Kufr*, fordi det implementerer *kufr*-love, og ligner Mekka i den æra, hvor Sendebuddet (saaws) blev udsendt. Leveringen af *da'wah* i *Dar al-Kufr* skal ske igennem kald og politiske aktiviteter, og ikke gennem materielle aktioner. Dette er akkurat som Sendebudet (saaws) bar *da'wah* i Mekka, idet han begrænsede sig til at bære *da'wah* og ikke tog materielle aktioner i anvendelse. Dette er fordi at målsætningen ikke er at udskifte en regent, der i *Dar al-Islam* implementerer andet end det, som Allah (swt) har åbenbaret. Formålet er derimod at ændre *Dar al-Kufr* med de tanker og systemer som det indeholder, og ændring heraf realiseres gennem at ændre tankerne, følelserne og systemerne heri. Akkurat som Allahs Sendebud (saaws) gjorde i Mekka.

Hvad *Dar al-Islam* angår, hvori det som Allah (swt) har åbenbaret bliver implementeret, så forholder det sig således, at hvis regenten heri implementerer entydig *kufr*, er det en *wajib* for muslimerne at modarbejde dette, samt at stille ham til regnskab, så han vender tilbage

til at styre med Islam. I tilfælde af at han ikke vender tilbage til implementering af Islam, er det en *wajib* over muslimerne at gribe til våben mod ham, for at tvinge ham til at vende tilbage til styret med det som Allah (swt) har åbenbaret, som det blev nævnt i hadith'en berettet af 'Ubadah bin al-Samit:

.()

“... Og at vi ikke strides med magthaverne om deres magt, med mindre I ser en åbenlys (buwah) kufr, hvorom I har en burhan (et absolut bevis) fra Allah”,

og den *hadith* via 'Awf bin Malik, berettet af Imam Muslim:

.(:)

“... Der blev sagt: O Allahs Sendebud, skal vi bekæmpe dem med sværdet? han (saaws) sagde: Nej, ikke så længe de holder salah iblandt jer”.

Udtrykket “at holde *salah*” er en metonymi for implementering af Islam. Disse to *ahadith* (fl. af *hadith*) omhandler det at stille den muslimske regent i *Dar al-Islam* til regnskab, og indeholder opklaring af hvorledes han stilles til regnskab, samt hvornår magtanvendelsen tages i brug for at forhindre forekomsten af åbenlys *kufr* i *Dar al-Islam*, som ikke før havde fundet sted heri.

Hvad angår stræben efter - og arbejdet for reetablering af Khilafah-staten og styret med det som Allah (swt) har åbenbaret, skyldes det at Allah (swt) har fastlagt som *wajib* for muslimer at overholde alle *shari'ah*-lovene, samt at implementere det som Allah (swt) har åbenbaret. Dette er uladsiggørligt undtagen ved tilstedeværelsen af en islamisk stat og en *kehalifah*, der implementerer Islam over folk.

Lige siden Khilafah-staten blev nedlagt under 1. Verdenskrig, har muslimerne levet uden en islamisk stat og uden det islamiske styre. Derfor er arbejdet for reetableringen af Khilafah-staten, og at få styret

med det som Allah (swt) har åbenbaret, til at vende tilbage til eksistens, en ufravigelig *fard*, som Islam forpligter. Denne pligt er en afgjort *wajib*, hvori der intet valg er, og intet kompromis må finde sted herom, fordi forsømmelsen i udførelsen heraf er blandt de store synder, som Allah (swt) straffer meget hårdt for. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Den, der dør uden at have en bai’a om sin hals, dør en jahiliyya(-uvidenheds) død”.

Yderligere er det at afvige fra udførelsen af denne forpligtigelse en afvigelse fra udførelsen af en af Islams vigtigste forpligtelser, idet etableringen af Islams love afhænger heraf; faktisk er fremførelsen af Islam til eksistens i livets arena afhængig heraf, og princippet lyder: Det, som en *wajib* er afhængig af, er i sig selv en *wajib*.

På dette grundlag opstod Hizb ut-Tahrir, og baserede sin sammenslutning på den islamiske *'aqida*, og adopterede af Islams tanker og love, i overensstemmelse med behovet i sin arbejdsgang til gennemførelsen af sit mål. Partiet har undgået alle de mangler og årsager, som førte til, at de sammenslutninger, der opstod for oprejsningen af muslimerne med Islam, mislykkedes. Partiet opfattede nøje og intellektuelt idéen og metoden, som åbenbaringen kom med, nemlig Allah (swt)'s Bog (*Qur'anen*) og Sendebuddet (saaws)'s *Sunnah*, samt hvad disse har ledt til, nemlig *Ijma'* al-Sahaba (*Sahabahs* enstemmighed) og *Qiyas* (analogislutning). Endvidere gjorde partiet realiteten til genstand for sin tænkning for således at ændre denne realitet ifølge Islams love. Samtidig forholdt partiet sig til Sendebuddets (saaws) metode i hans arbejdsgang for leveringen af *da'wah*, samt hvorledes han (saaws) bar sig ad med *da'wah* i Mekka indtil han oprettede staten i Medina. Endvidere fastlagde partiet *'aqida*, og de af partiet adopterede islamiske tanker og love, som båndet, der binder individerne sammen.

Dermed er partiet værdigt til at blive omfavnet af *ummah*, og til at denne arbejder med partiet. Det er faktisk en *wajib* over *ummah* at omfavne samt at arbejde med partiet, fordi det er det eneste parti, der

har fordøjet sin idé, har en klar indsigt i sin metode, har opfattet sin sag, samt forholder sig til efterlevelsen af Sendebuddet (saaws)'s Seerah til punkt og prikke uden nogen fravigelse herfra, og uden at nogen som helst leder det bort fra virkeliggørelsen af sit mål.

3. Hizb ut-Tahrirs Mål

Hizb ut-Tahrirs mål er genoptagelsen af den islamiske levemåde samt at bære den islamiske *da'wah* til verden. Dette mål går ud på at få muslimerne til at leve en islamisk tilværelse i *Dar al-Islam* og i et islamisk samfund, hvori alle livets anliggender styres ifølge de islamiske love, og hvori livsperspektivet er *Halal & Haram* under en islamisk stat, som er *khilafah*-staten, hvori muslimerne udpeger en *khilafah*, til hvem de giver *bai'a* om at høre og adlyde, mod at han styrer med Allahs (swt) Bog og Sendebudets (saaws) *Sunnah*, og at han bærer Islam, som et budskab til verden gennem *da'wah* og *jihad*.

Partiet sigter efter at oprejse *ummah* med den sande oprejsning via oplyst tænkning, og tilstræber at bringe denne tilbage til sin forrige styrke og glørværdighed, for således at den islamiske *ummah* river initiativtøjlerne fra andre stater, nationer og folk, og igen bliver verdens førende stat, som den tidligere var, og kommer til at varetage verden politisk ifølge Islams love.

Partiet sigter ligeledes efter at retlede menneskeheden, og at lede *ummah* i kamp mod *kufir*, dens systemer og tanker, indtil Islam omfatter hele kloden.

4. Medlemskabet i Hizb ut-Tahrir

Partiet slutter muslimske mænd og kvinder til sig som medlemmer, uanset om de er arabere eller ikke-arabere, hvide eller sorte, for det er et parti for alle muslimer, og det kalder alle muslimerne til at bære Islam og adoptere dens systemer, uanset deres nationaliteter, farver og *madhabib* (retsskoler), idet partiet anskuer dem alle ud fra Islams anskuelse.

Måden, hvorpå partiet slutter personer til sig, er via deres bekendelse til den islamiske *'aqida*, modenhed i partiets *thaqafa* (kulturel litteratur) samt adoptionen af partiets tanker og meninger. Det er personen selv, der trænger sig på partiet, når vedkommende sammensmeltes heri, og når *da'wah* vekselvirker med ham, og han adopterer partiets tanker og opfattelser. Den islamiske *'aqida* og partiets *thaqafa*, der udgår fra denne *'aqida*, er båndet, som binder partiets individer indbyrdes. Kvinders studiekredse i partiet er adskilt fra mænds. Kvinders studiekredse administreres af deres ægtemænd, *maharim* (ægtefæller og mænd, der er dem forbudt at giftes med) eller andre kvinder.

5. Hizb ut-Tahrirs Arbejde

Hizb ut-Tahrirs arbejde er at bære den islamiske *da'wah* for at ændre realiteten af det korrupte samfund og omdanne det til et islamisk samfund, hvilket sker igennem udskiftning af de eksisterende tanker i samfundet med islamiske tanker, således at der opstår en offentlig opinion for disse blandt folk, og at disse tanker bliver til opfattelser, der motiverer dem til implementeringen af disse, og at folk udfører hvad disse påkræver. Partiet arbejder ligeledes for at ændre samfundets følelser, så de omdannes til islamiske følelser, der medfører tilfredshed med det, som Allah (swt) er tilfreds med, og vil opildnes og medfører vrede over for det, som vækker Allahs vrede; og for at ændre samfundets forhold, for således at de bliver til islamiske forhold, der fungerer ifølge Islams love og behandlinger.

Disse aktiviteter, som partiet udfører, er politiske aktiviteter, idet partiet herigennem varetager folks anliggender ifølge *Shari'ahs* love og behandlinger. Dette er fordi at politik er varetagelsen af folks anliggender ifølge Islams love og behandlinger.

Det fremtrædende i disse politiske aktiviteter, er kultiveringen af den islamiske *ummah* med den islamiske *thaqafa* for dermed at sammensmelte *ummah* med Islam, samt at frelse den fra de korrupte verdensanskuelser, de fejlagtige idéer, de fordrejede opfattelser, og fra påvirkning af *kufr*-idéer og -meninger.

Ligeledes fremtræder det intellektuelle sammenstød og den politiske kamp i disse politiske aktiviteter.

Hvad det intellektuelle sammenstød angår, så manifesterer det sig ved at bekæmpe *kufrs* tanker og systemer, og manifesterer sig ligeledes ved bekæmpelsen af de fejlagtige tanker, de falske verdensanskuelser og de fordrejede opfattelser, ved opklaringen af deres falskhed, fremhævelsen af deres fejlagtighed, samt klargørelsen af Islams lov hertil.

Hvad den politiske kamp angår, så manifesterer den sig i bekæmpelsen af *kufr*-kolonistaterne for dermed at frelse *ummah* fra deres dominans, samt at befri denne fra deres indflydelse, og at udrydde deres intellektuelle, kulturelle, politiske, økonomiske og militære rødder og lignende fra alle muslimernes lande.

Den politiske kamp manifesterer sig også ved den hårde kritik af regenterne, afsløringen af deres forræderier over for *ummah* og deres sammensværgelser mod denne, og at stille dem til regnskab og irettesætte dem, hvis de ignorerer *ummahs* rettigheder, forsømmer at opfylde deres forpligtelser over for denne, negligerer nogle af *ummahs* anliggender eller overtræder Islams love.

Følgelig er hele partiets arbejde politisk, hvad enten partiet befinder sig udenfor eller i styret. Partiets arbejde er dermed ikke uddannelsesmæssig, idet det ikke er en læreanstalt. Ligeledes er partiets arbejde heller ikke prædiken og vejledning. Partiets arbejde er derimod politisk, hvori Islams tanker og love leveres med det formål at blive implementeret, samt bæres for dermed at blive ført ud i livets og statens arena.

Partiet bærer Islam for at den alene bliver implementeret, og for således at Islams *'aqida* bliver fundamentet for staten, og fundamentet for forfatningen og lovene heri. Dette er fordi, at Islams *'aqida* er rationel, og en politisk *'aqida*, hvorfra der udspringer et system, som behandler alle menneskets problemer, om end disse er politiske, økonomiske, sociale eller kulturelle osv.

6. Hizb ut-Tahrirs arbejdsfære

Skønt Islam er en universel ideologi, er det ikke en del af dens metode, at man fra begyndelsen arbejder for (etablering af) den på globalt plan. Kaldet til Islam skal nødvendigvis bæres universelt, samtidig med at arbejdsfæren for Islam afgrænses til en eller flere regioner indtil Islam grundfæstes heri med oprettelsen af den islamiske stat til følge.

Hele verden er egnet til den islamiske *da'wah*, men da befolkningen i de islamiske lande bekender sig til Islam, skal *da'wah* nødvendigvis starte heri. Og da de arabiske lande, som udgør en del af de islamiske lande, taler det arabiske sprog, som er *Qur'anens* og *Hadith'ens* sprog, hvilket er en essentiel del af Islam og en af den islamiske *thaqafas* grundlæggende elementer, er de arabiske lande det mest opprioriterede sted for leveringen af denne *da'wah*.

Partiets opståen begyndte og dets levering af *da'wah* fandt sted i de arabiske lande. Derefter begyndte partiet at udvide sin levering af *da'wah* på en naturlig måde, således at det strakte sig over mange af de arabiske regioner og nogle af de ikke-arabiske islamiske regioner.

7. Adoptering i Hizb ut-Tahrir

Efter studiet, tanken og undersøgelsen af *ummahs* realitet, dens nuværende tilstand, realiteten under Sendebudet (saaws), de retsindige *Sahaba* og *Tabi'ins* (*Sahabas* følgesvende), samt efter at have vendt tilbage til Sendebudets Seerah, og måden hvorpå han bar *da'wah*, fra han begyndte, indtil han virkeliggjorde etableringen af staten i Medina; efterfulgt af studiet af Profetens fremgangsmåde i Medina. Og ved at vende tilbage til Allahs Bog (*Qur'anen*) og Sendebudets *Sunnah*, og til det, som disse to har ledt til, dvs. *Ijma' al-Sahaba* og *Qiyas*, og ved at belyse sig med *Sahabas* og *Tabi'ins* udtalelser, samt udtalelser fra de store *ijtihad*-kyndige imamer.

Efter alt dette adopterede Hizb ut-Tahrir tanker, meninger og love, relateret til idéen og metoden. Disse består udelukkende af islamiske tanker, meninger og love, og heri er der ikke noget som helst uislamisk, ej heller er de påvirket af noget som helst der er uislamisk. Disse tanker, meninger og love er rene islamiske, der ikke støtter sig til andet end Islams *usul* (lovgivningsfundamenter) og tekster, og partiet støtter sig udelukkende til tanken i disse.

Af tanker, meninger og love adopterede partiet den mængde, som det har behov for i forbindelse med sit arbejde for genoptagelsen af den islamiske levemåde og leveringen af den islamiske *da'wah* til hele verden ved oprettelsen af *Khilafah*-staten og udpegelsen af en *khalifah*.

Endvidere har partiet inkluderet samtlige adopterede og udgivne tanker, meninger og love i sine bøger og mange publikationer, som det har udgivet og publiceret til folk.

- Følgende er de bøger, som partiet har udgivet:

1. Islams System
2. Styresystemet i Islam
3. Økonomisystemet i Islam
4. Socialsystemet i Islam
5. Den Partimæssige Sammenslutning

6. Hizb ut-Tahrirs Opfattelser
7. Den Islamiske Stat
8. Den Islamiske Personlighed (i tre bind)
9. Hizb-ut Tahrirs Politiske Opfattelser
10. Hizb-ut Tahrirs Politiske Synspunkter
11. Introduktion til Forfatningen
12. Al-Khilafah
13. Hvordan Khilafah blev Nedlagt
14. Straffesystemet i Islam
15. Ahkam al-Ba'yyinat (Reglerne for Bevisførelser i retten)
16. Gendrivelsen af den Marxistiske Socialisme
17. Tænkningen
18. Hurtig Intelligens
19. Den Islamiske Tanke
20. Gendrivelsen af den Civile Lov
21. Et Varmt Kald
22. Den Ideelle Økonomiske Politik
23. Finanser i Khilafah-staten

Partiet har ligeledes udgivet tusindvis af intellektuelle og politiske publikationer, referendumer og hæfter.

Når partiet bærer disse tanker og love til folk, bliver disse leveret politisk. Dette vil sige at partiet leverer disse med henblik på at folk adopterer disse tanker og love, samt at folk handler efter dem, og bærer dem videre for at føre disse til styret og livets arena. Dette fordi at ovenstående er en *wajib* over dem i deres egenskab af muslimer, lige som det er en *wajib* over partiet som værende et islamisk parti, hvis individer er muslimer.

Partiet har i sin adoption af de islamiske tanker og love forholdt sig til det, *wahi* (dvs. åbenbaringen) er kommet med i Bogen (dvs. *Qur'anen*) og *Sunnah*, og det, som disse to har ledt til, dvs. *Ijma' al-Sahabah* og *Qiyas*, fordi alene disse fire lovgivningskilder er dem, hvis gyldighed er blevet bekræftet gennem det absolutte bevis.

8. Hizb ut-Tahrirs Metode

Metoden for arbejdsgangen i levering af *da'wah* består af *shari'ah*-love, som udledes fra Sendebuddet (saaws)'s Seerah i hans levering af *da'wah*, fordi det er *wajib* (forpligtende) at følge ham på grund af Allahs (swt) tale:

“I har visselig i Allahs Sendebud et godt forbillede for dem, som søger Allahs tilfredshed og succes i den Yderste Dag og ihukommer Allah meget”
(OQM. Al-Ahzab 33: 21), og

“Sig: Hvis I elsker Allah, så følg mig. Allah vil elske jer og tilgive jer jeres synder” (OQM. Aal-Imarn 3: 31), og

“Alt, hvad Sendebuddet har bragt jer, skal I tage imod. Og alt, hvad han har forbudt jer, det skal I afholde jer fra” (OQM. Al-Hashr 59: 7)

Og mange andre *Qur'an*-vers indikerer at det er *wajib* at følge og efterleve Sendebuddet, samt at godtage hvad han kommer med.

Grundet at muslimerne i dag lever i *Dar al-Kufr*, hvilket skyldes at de regeres ifølge andet end Allahs åbenbarede lov, så ligner deres *dar* Mekka i den tid, hvor Allahs Sendebud (saaws) blev sendt med Islam, og derfor er det *wajib* at tage den mekkanske periode i leveringen af *da'wah* som genstand for efterlevelse) af Sendebuddet (saaws).

Ud fra nøje studie af Sendebuddets sirah i Mekka indtil han (saaws) etablerede staten i Medina, har det vist sig at han gik igennem stadier

med fremtrædende kendetegn, hvori han plejede at foretage specifikke fremtrædende aktiviteter. Ud fra dette tog partiet sin arbejdsgangs metode, sin arbejdsgangs stadier og de aktiviteter, som er wajib over partiet at udføre i disse stadier som en form for *ta'assi* af de aktiviteter, som Allahs Sendebud (saaws) foretog i sin arbejdsgangs stadier.

På dette grundlag har partiet fastlagt sin arbejdsgangs metode til tre stadier:

Det første: Kultiveringsstadiet for at udforme personer, der har *iman* på partiets idé og metode for dermed at danne den partimæssige sammenslutning.

Det andet: Stadiet for vekselvirkningen med *ummah*, for at få denne til at bære Islam, således at *ummah* tager Islam som sin egen sag og dermed arbejder på at bringe Islam til eksistens i livets arena.

Det tredje: Stadiet for overtagelsen af styret og den komplette og totale implementering af Islam, samt leveringen af denne som et budskab til verden.

Partiet påbegyndte det første stadie i al-Quds (Jerusalem) i 1372 e.H. - 1953 e.Kr. med dets grundlægger, den ærværdige *'alim* (lærd), store tænker og kompetente politiker, dommeren af appeldomstolen i Jerusalem Taqi al-Din al-Nabhani, må Allah være ham nådig. Partiet plejede at beskæftige sig med at kontakte *ummahs* individer og fremlægge sin idé og sin metode for dem på individuelt plan. Den, som viste imødekommelse herfor, organiserede partiet i koncentreret studie i partiets kredse, for således at sammensmelte vedkommende med Islams tanker og love, som partiet har adopteret, og sådan at vedkommende blev en islamisk personlighed, der vekselvirker med Islam, samt er i besiddelse af en islamisk mentalitet og en islamisk psyke, og drager af sted for at bære *da'wah* til folk. Hvis personen når op på dette niveau, så trænger vedkommende sig på partiet, og her vil partiet slutte personen til sine medlemmer. Dette er akkurat som Allahs Sendebud (saaws) plejede at gøre i sit første stadie af *da'wah*, som varede tre år, hvor han (saaws) plejede at kalde folk individuelt, fremlæggende for dem det som Allah (swt) har sendt ham med. Den,

der bekender sig til *iman*, plejede han (saaws) hemmeligt at slutte til sin sammenslutning, på basis af denne *Deen*, og plejede at være omhyggelig med at lære vedkommende Islam og recitere hvad der var åbenbaret og til stadighed åbenbaredes til ham (saasw) fra *Qur'anen*, for således at sammensmelte dem med Islam. Han (saaws) plejede at mødes med dem hemmeligt og belære dem hemmeligt på skjulte steder, hvor de plejede at udøve deres *'ibada* i skjul. Derefter blev Islam alment kendt i Mekka, og folk begyndte indbyrdes at omtale den og indtrådte i Islam i massevis.

I dette stadie fokuserede partiet sin opmærksomhed på at opbygge sin krop, forøge antallet af sine støttere samt kultivere individerne i sine kredse med den koncentrerede partimæssige *thaqafa*, indtil partiet formåede at danne en partimæssig sammenslutning bestående af unge, der var sammensmeltet med Islam, der adopterede partiets tanker, vekselvirkede med disse og bar dem til folk.

Efter at partiet formåede at danne denne partimæssige sammenslutning, og samfundet fornemmede det, stiftede kendskab til det og dets tanker, og til det partiet kaldte til, gik partiet videre til det andet stadie.

Det andet stadie er stadiet for vekselvirkning med *ummah* for at få denne til at bære Islam, at skabe almen bevidsthed og offentlig opinion i *ummah* omkring Islams tanker og love, som partiet har adopteret. Formålet er at *ummah* tager disse til sig som sine egne tanker, arbejder på at etablere disse i livets arena, samt følges med partiet i arbejdet for etableringen af khilafah-staten, udpegelsen af en *khalifah* for derigennem at genoptage den islamiske levemåde og leveringen af *da'wah* til hele verden.

I dette stadie gik partiet over til at adressere masserne på kollektiv vis, og i dette stadie plejede partiet at foretage følgende aktiviteter:

1. Den koncentrerede kultivering af individerne i studiekredse for at skabe vækst i partiets krop, forøge antallet af sine støttere, samt danne de islamiske personligheder, der er kompetente nok til at bære *da'wah*

og gennemgå vanskeligheder forbundet med det intellektuelle sammenstød og den politiske kamp.

2. Den kollektive kultivering af *ummah* med Islams tanker og love, som partiet har adopteret, hvilket finder sted i moskéer, klubber, i form af foredrag, på offentlige forsamlingssteder, gennem pressen, bøger, løbesedler, for dermed at skabe den almene bevidsthed hos *ummah* og vekselvirke med denne.

3. Det intellektuelle sammenstød mod *kufr*-verdenskuelser, systemer og idéer, de falske verdenskuelser, fejlagtige tanker, fordrejede opfattelser gennem opklaringen af deres falskhed, fejlagtighed og deres modstrid med Islam, for således at frelse *ummah* fra ovennævnte og deres indflydelse.

4. Den politiske kamp, som repræsenteres i følgende:

A. Bekæmpelsen af *kufr*-kolonistater, som har dominans over og indflydelse i de islamiske lande, samt at bekæmpe kolonialismen i alle dens former, hvad enten det er intellektuelt, politisk, økonomisk eller militært, og at afsløre kolonialismens planer og at skandalisere dens sammensværgelser, for derved at frelse *ummah* fra dens dominans og befri denne fra ethvert spor af kolonialismens indflydelse.

B. Irettesættelsen af regenterne i de arabiske og islamiske lande, afsløringen af dem, at stille dem til regnskab, og irettesætte dem hver gang de ignorerer *ummahs* rettigheder, forsømmer at opfylde deres forpligtelser over for *ummah*, negligerer nogle af *ummahs* anliggender og hver gang de overtræder Islams love. Dette er sideløbende med arbejdet for afskaffelsen af deres styre for at etablere Islams styre i stedet.

5. Adoption af *ummahs* interesser og varetagelsen af dens anliggender ifølge *shari'ah*-lovene.

Partiet udførte alt dette efterlevende Allahs Sendebud (saaws)'s arbejde, efter at han fik åbenbaret Allahs tale:

“Forkynd da åbent det, du bliver befalet og vend dig bort fra mushrikin (polyteisterne)” (OQM. Al-Hijr 15: 94)

Idet han (saaws) offentliggjorde sit foretagende, kaldte Quraish til Safa-bjerget og meddelte dem at han er en udsendt profet og bad dem om at have *iman* på ham. Profeten (saaws) begyndte at fremlægge sin *da'wah* for folkemasserne, såvel som individerne. Han (saaws) stillede op imod Quraish og deres guder, verdensanskuelser og tanker, og han opklarede disses falskhed, usandhed og fejlagtighed, samt skandaliserede og førte angreb mod disse, ganske som han (saaws) førte angreb imod alle de eksisterende verdensanskuelser og tanker.

Qur'an-vers plejede at blive åbenbaret sideløbende med Sendebudets aktiviteter, disse indeholdte angreb mod det, Quraish plejede at foretage af handel med *riba*, begravelse af levende piger, snyd i vægten og bedrivelse af hor. Ligeledes plejede *Qur'ans*-vers at blive åbenbaret med angreb mod Quraishs ledere og magthaverne heri ved at latterliggøre dem, deres forfædre og deres forstand, samt kom med afsløringer af alt, hvad de plejede at planlægge af sammensværgelser mod Allahs Sendebud (saaws) og mod hans *da'wah* og *Sahaba*.

Under leveringen af sine tanker, sit modarbejde af andre idéer og politiske sammenslutninger, sit modarbejde og bekæmpelse af *kufr*-kolonistaterne, samt i sin irettesættelse af regenterne, plejede partiet at være klar, åbenlys og udfordrende, uden at hykle, smigre, forherlige, lefle eller prioritere egen sikkerhed, og uden hensyn til konsekvenser og omstændigheder. Partiet plejede at udfordre enhver, der afveg fra Islam og dens love, hvilket har ført til at partiet blev udsat for brutal undertrykkelse, bl.a. fængsling, tortur, udvisning, forfølgelse, indskrænkning af arbejdsmuligheder, besværliggørelse af livsvilkårene, rejseforbud og drab fra regenternes side. De tyranniske regenter i Irak, Syrien, Libyen har dræbt tiere af partiets medlemmer. Ligeledes er fængslerne i Jordan, Syrien, Irak, Ægypten, Libyen og Tunesien fyldt

med partiets medlemmer. Ovennævnte skyldtes partiets efterlevelse af Sendebudet, forbilledet, idet han (saaws) kom med budskabet Islam til hele verden, udfordrende, åbenlys og med *iman* på den sandhed han kalder til. Han (saaws) udfordrede hele verden, erklærede kamp mod alle og enhver, uden betragtning til nogen skikke, traditioner, religioner, verdensanskuelser, ledere eller undersåtter. Han (saaws) tog udelukkende hensyn til budskabet Islam. Han (saaws) begyndte selv at føre angreb og kritisere Quraishs afguder, samt udfordrede dem i deres tro og latterliggjorde disse, alt imens han var ene mand, uden hjælpemidler eller støttere. Hans eneste våben var hans dybe *iman* på budskabet Islam, som han (saaws) blev sendt med.

Skønt partiet i sin arbejdsgang forholdt sig til at være eksplicit, åbenlyst udfordrende, begrænsede det sig til de politiske aktiviteter heri. Partiet gik ikke over til de materielle aktioner, hverken imod regenterne eller dem, der står i vejen for dets *da'wah*.

Partiet fulgte Sendebudets eksempel, hvor han (saaws) i Mekka begrænsede sig til *da'wah*, og foretog ingen materielle aktioner indtil han (saaws) immigrerede. Da deltagerne af det andet *ba'ia* ved 'Aqaba-bjerget bad ham om tilladelse til at bekrige Mina-folket med sværdet, svarede han dem med ordene:

.()

“Vi er ikke blevet beordret til dette endnu”.

Ydermere opfordrede Allah (swt) Profeten (saaws) til at være udholdende over for den fortræd han udsattes for, i stil med den udholdenhed de forrige sendebude udviste, idet Han (swt) sagde til ham:

“Sendebud er visselig blevet forkastet for dig, men var dholdende over for den forkastelse og fortræd, som de blev udsat for, indtil Vor sejr kom til dem”

(OQM. Al-An'am 6: 34)

Partiets manglende anvendelse af materiel magt til at forsvare sig selv eller imod regenterne, har ingen relation til *jihad*-spørgsmålet, idet *jihad* er gældende til Opstandelsedagen. Ifald fjendtlige *kuffar* angriber et islamisk land, er det en *wajib* for indbyggerne heri at uddrive dem. Medlemmerne af Hizb ut-Tahrir i det pågældende land er en del af muslimerne. De er pålagt den samme *wajib* som muslimerne er pålagt, vedrørende bekrigelsen af fjenden og uddrivelsen af dem, i deres egenskab af muslimer. Og ifald det forekommer at en muslimsk *amir* (leder) udfører *jihad* for at gøre Allahs ord suverænt, og indkalder folk til kamp, så imødekommer Hizb ut-Tahrirs medlemmer indkaldelsen, i deres egenskab af muslimer, i det pågældende land, hvori indkaldelsen finder sted.

Da samfundet blev fastfrossen over for partiet som resultat af at *ummah* mistede tillid til sine ledere og regenter, der udgjorde dens håb, og som resultat af de vanskelige vilkår, regionen var underlagt for gennemførelsen af konspirations planer, og som resultat af den tyranni og underkuelse, regenterne udøvede mod deres befolkninger, og som resultat af den brutale undertrykkelse, regenterne påførte partiet og dets medlemmer; da samfundet blev frossent over for partiet af alle de ovennævnte årsager, begyndte partiet at søge *nusra* (støtte) fra dem, der havde kunnen til det. Partiet søgte *nusra* af to grunde:

Den første: Har beskyttelse som formål, således at det evner at gå frem sikkert i sin *da'wah*.

Den anden: At blive ført til styret for at etablere Khilafah og implementere Islam.

Parallelt med partiets foretagelse af disse *nusra*-aktiviteter fortsatte partiet med udførelsen af alle de aktiviteter, som det plejede at udføre af koncentrerede kultivering i studiekredse, kollektiv kultivering, fokus på *ummah* for at få denne til at bære Islam, dannelsen af den offentlige opinion hos denne, bekæmpelsen af *kufr*-kolonistater, samt afsløring af deres planer og skandalisering af deres sammensværgelser, hård kritik af regenterne, adoption af *ummahs* interesser, samt varetagelsen af dens anliggender. Partiet fortsætter med alle disse aktiviteter med

forhåbning om at Allah (swt) virkeliggør succes triumf og sejr for partiet og den islamiske *ummah*, og til den tid vil de troende fryde sig over Allahs sejr.

9. Hizb ut-Tahrirs Idé

Idéen, som Hizb ut-Tahrir er baseret på, og som er legemliggjort i dets medlemsgruppe, og som det arbejder for at sammensmelte *ummah* med og tilskynder *ummah* at tage denne til sig som sin sag, er den islamiske idé, dvs. den islamiske *'aqida*, og hvad der herfra udspringer af love, og hvad der er funderet herpå af tanker.

Ud fra denne idé har partiet adopteret det omfang, som det har behov for som et politisk parti, der arbejder for at etablere Islam i samfundet, dvs. legemliggørelsen af Islam i styret, relationerne og de øvrige anliggender i livet. Ydermere har partiet klarlagt alt, hvad det har adopteret, i detaljeret form i sine bøger og tidsskrifter, som det udgav, samtidig med opklaringen af de detaljerede beviser for enhver *shari'ah*-lov, enhver mening, enhver tanke og enhver opfattelse.

Nedenstående er overordnede mønstre for nogle af de fremtrædende tanker, love, meninger og opfattelser, som partiet har adopteret:

9.1. Den Islamiske 'Aqida

Den islamiske *'aqida* er *iman* på Allah (swt), Hans engle, Hans bøger, Hans profeter, Den Yderste Dag, samt *iman* på *al-Qada'* og *al-Qadar* og at det gode og det onde heraf er fra Allah (swt).

Iman er den absolutte erkendelse, der stemmer overens med realiteten ud fra et bevis. Hvis erkendelsen forekommer uden et bevis, er den ikke en *iman*, fordi den ikke er absolut. Den absolutte erkendelse kan kun forekomme via et *qat'i* (utvivlsomt og absolut) bevis. Derfor skal *'aqidas* bevis være *qat'i*, og det er ikke tilladt at være *thanni* (tvivlsomt/tvetydigt).

'Aqida er **“bekendelsen af, at der ingen gud er foruden Allah og at Muhammad er Allahs Sendebud”**, ().

Bekendelsen kan ikke være en bekendelse, med mindre den er baseret på *'ilm* (sikker viden), *yaqin* (utvivlsom vished) og oprigtighed,

og kan ikke eksistere ud fra tvivlsomhed, idet tvivlsomheden ikke opfylder *'ilm* og *yaqin*.

Den islamiske *'aqida* er fundamentet for Islam, for Islams livsperspektiv, for staten, forfatningen og de øvrige love, og for alt, hvad der udspringer fra, eller baseres på denne, af Islams tanker, love og opfattelser. Altså er den islamiske *'aqida* en intellektuel ledelse og et intellektuelt grundlag samt en politisk *'aqida*. Dette er fordi at de tanker, love, meninger og opfattelser, der udspringer herfra eller baseres herpå vedrører det verdslige livs anliggender og varetagelsen heraf, ganske som disse vedrører det hinsidiges anliggender.

Følgelig er den islamiske *'aqida* fundamentet for varetagelsen af anliggender i det verdslige liv, idet den inkluderer love om handel, ansættelse, fuldmagt, kaution, ejendomsretten, ægteskab, partnerskaber og arv. Den indeholder ligeledes love vedrørende opklaring af, hvorledes lovene om varetagelsen af det verdslige livs anliggender implementeres, såsom lovene vedrørende indsættelse af en *amir* (leder) for fællesskabet, lovene om metoden for udpegelsen af *amir'en*, lydighed over for ham samt at stille ham til regnskab; og som lovene vedrørende *jihad*, forligstraktater, fredsaftaler og våbenhvileaftaler, samt lovene vedrørende afstraffelser m.m.

Den er altså en *'aqida* for varetagelse af anliggender, og er dermed en politisk *'aqida*., da politik er varetagelse af anliggenderne.

Denne *'aqida* er ikke separeret fra modstand og kamp i forhold til leveringen af dens *da'wah*, beskyttelsen af denne *'aqida*, etableringen heraf i form af en autoritet, autoritetens beskyttelse af denne, det at autoriteten forbliver funderet på basis af denne *'aqida* og implementering heraf, samt for at stille denne autoritet til regnskab, hvis den forsømmer at implementere og praktisere denne, eller forsømmer at bære dens budskab til verden.

Den islamiske *'aqida* nødvendiggør at gøre Allah (swt) ene om at blive tilbedt og at underkastelsen udelukkende sker for Ham, og at Han (swt) er den eneste, der har retten til at lovgive. Den

nødvendiggør også at fornægte tilbedelsen af nogen eller noget som helst andet af skabningerne, herunder idoler og *taghut* (*kufr*-lovgivere), lyst og begær. Han (swt) er alene Skaberen og den eneste værdig til tilbedelsen, og Han er Herskeren, Bestemmeren, Lovgiveren, Retlederen (al-Hadi), Forsyneren (al-Raziq), den der giver liv, afgør død og skænker sejr og i hvis hånd hele ejendommen ligger, og Han er den eneste der er Almægtig, og ingen af Hans skabninger har nogen del i alt dette.

Den islamiske *'aqida* nødvendiggør ligeledes at gøre Sendebudet, Muhammad (saaws), ene om at blive efterfulgt og ingen andre blandt alle menneskene har del i dette. Ingen foruden ham må følges, og der godtages intet foruden fra ham, da han er meddeleren af sin Herres lovgivning, og dermed er det ikke tilladt at godtage nogen lovgivning fra andre, foruden ham, blandt menneskene, ej heller fra religioner, ideologier eller lovgivere. Tværtimod er det *wajib* at gøre ham (saaws) ene om at blive fulgt og at udelukkende godtage hvad han kommer med. Allah (swt) siger:

“Alt, hvad Sendebuddet har bragt jer, skal I tage imod. Og alt, hvad han har forbudt jer, det skal I afholde jer fra” (OQM. Al-Hashr 59: 7),

“Og det sømmer sig ikke for en troende - mand eller kvinde - at der, når Allah og Hans Sendebud har afgjort en sag, skulle være noget valg for dem i deres sag”
(OQM. Al-Ahzab 33: 36)

“Men nej, ved din Herre, de har ikke iman førend de gør dig til dommer i alt, hvad de strides om” (OQM. Al-Nisa' 4: 65)

“Lad da dem, der går imod hans (Profetens) befaling, tage sig i agt, for at der ikke skal ramme dem en prøvelse, eller der skal ramme dem en smertelig straf”

(OQM. Al-Nur 24: 63)

Den islamiske *'aqida* nødvendiggør forpligtigelsen af den komplette og omfattende implementering af Islam på en gang, og forbyder at implementere en del heraf og udelade en anden del, og den forbyder ligeledes at Islam bliver implementeret gradvist. Dette er fordi muslimerne er beordret til at implementere alt, hvad Allah (swt) har åbenbaret til Sit Sendebud (saaws) - alt sammen eftersom Allahs følgende tale blev åbenbaret:

“I dag har jeg fuldkommet jeres deen (Islam) for jer og fuldendt Min nåde over jer og valgt Islam til jeres deen” (OQM. Al-Ma'idah 5: 3)

Heraf fremgår det at der ikke må skelnes mellem den ene hukm (dvs. lov) og en anden, idet alle Allahs love er lige om, at være *wajib* at implementere. Det er af denne grund, at Abu Bakr (raa) sammen med *Sahaba* bekrigede dem, som nægtede at betale *zakah*, fordi de nægtede at praktisere blot én hukm, som var *zakah*. Allah (swt) har truet den, der skelner mellem den ene hukm og en anden, samt den, der bekender sig *iman* på en del af Bogen (*Qur'anen*) og benægter (ved *kufri*) en anden del heraf, med skændsel i dette liv og den strenge straf i det hinsidige, idet Han (swt) siger:

“Har I iman på én del af Bogen (Qur'anen) og fornægter en anden? Der er da ikke nogen anden belønning for den, der handler sådan, end skændsel i dette liv, og på Opstandelsens Dag skal de overgives til den strengeste straf” (OQM. Al-Baqarah 2: 85)

I forhold til *'aqida*-tanker og hvad der er relateret hertil, har partiet behandlet emnerne således: Bekræftelsen af Skaberens, Allahs eksistens, bekræftelsen af behovet for sendebud, bekræftelsen af at *Qur'anen* er fra Allah, samt at Muhammad (saaws) er et sendebud ved det rationelle bevis og det overleverede (dvs. *naqli*) fra *Qur'anen* og den *Mutawatir* (den absolut bekræftede) *hadith*. Desuden har partiet også behandlet følgende emner: *Al-Qadar* (Allahs viden), *al-Qada'* & *al-Qadar*, *Rizq* (forsyning), *Tawakkul* (lid), samt *al-Huda* & *al-Dhalal* (retledning og vildfarelse).

9.2. *Shari'ah*-principper

Princippet (*qa'ida*) om at fundamentet for handlingerne er overholdelsen af *hukm shari'i* (dvs. *shari'ah*-loven), således at ingen handling foretages, uden først at opnå kendskab til loven herfor, samt at tingene principielt er *mubah* (tilladte), såfremt der ikke er nævnt et bevis, der tyder på forbud.

Muslimen er af *Shari'ah* beordret til at styre alle sine handlinger ifølge *shari'ah*-lovene. Allah (swt) sagde:

“Men nej, ved din Herre, de har ikke iman førend de gør dig til dommer i alt, hvad de strides om” (OQM. Al-Nisa' 4: 65)

Allah (swt) sagde også:

“Alt, hvad Sendebuddet har bragt jer, skal I tage imod. Og alt, hvad han har forbudt jer, det skal I afholde jer fra” (OQM. Al-Hashr 59: 7)

Det fundamentale for muslimen er at overholde *shari'ah*-lovene i alle sine handlinger. *Hukm shari'i* (dvs. *shari'ah*-loven) er defineret som: Lovgiverens (Allahs) tale relateret til tjenernes handlinger. Derpå anses alt, hvad Lovgiverens tale ikke har omtalt, ikke for en *hukm shari'i*.

Ydermere har Allah (swt) klargjort en *hukm* for enhver handling og for enhver ting i dette liv, idet Han (swt) sagde:

“I dag har jeg fuldkommengjort jeres deen (Islam) for jer og fuldendt Min nåde (ni’mah) over jer og valgt Islam til jeres deen” (OQM. Al-Ma’idah 5: 3),

og Han (swt) sagde:

“Og Vi har åbenbaret dig Bogen (Qur’anen) til forklaring af alle ting”
(OQM. Al-Nahl 16: 89).

Lovgiverens generelle tale er kommet med lovliggørelsen af tingene. Lovliggørelsen er en *shari’ah*-lov, fordi den er den *hukm*, med hvilken Lovgiveren lader mennesket vælge mellem at foretage eller undlade (en handling). Allah (swt) sagde:

“Han er den, der har skabt alt hvad der er på jorden for jer”
(OQM. Al-Baqarah 2: 29).

Og Han (swt) siger:

“Og Han har undertvunget for jer alt, som er i himlene og på jorden”
(OQM. Al-Jathiyah 45: 13)

Dette betyder at de ting, som findes i himlene og på jorden, er noget, som Allah (swt) har skabt for os, og har sat i vores tjeneste, altså er de tilladte (*mubah*). Ingen af disse ting kræver et specifikt bevis, da disse hører under det generelle bevis, som indikerer *ibaha*. Allah (swt) sagde:

“Spis af alt det, der er tilladt og godt på jorden” (OQM. Al-Baqarah 2: 168)

Dette betyder at det er *halal* (legalt) at spise alting. Derpå kræves der ikke et specifikt bevis for at spise noget som helst, da det generelle bevis indikerer *ibaha*. Imidlertid kræver illegalisering (*tahrim*) af at spise noget, såsom *maita* (det selvdøde), svin, *mutaraddiya* (dyr, der er dræbt ved fald), de vilde dyr, samt forbud mod at drikke noget, såsom *khamr* (alkohol), et forbydende bevis og konstituerer en undtagelse fra det generelle bevis, som indikerer *ibaha*.

Princippet: “Det, som en *wajib* er afhængig af, er *wajib*”.

Princippet: “Den oprindelige tilstand er gældende”.

Princippet om at: “*Khair* (det gode) er det, som Allah (swt) er tilfreds med, og *sharr* (det onde) er det, som Allah afskyr”.

Princippet om at: “*Husn* (det rette) er det, som *Shari’ah* har defineret som ret, og at *qubb* (det slette) er det, som *Shari’ah* har defineret som slet”.

Princippet om at: “*Ibadat* (andagter), klæder, føde- og drikkevarer og moral begrundes ikke med en *’illa* (begrundelse) og man skal holde sig til teksten heri”.

9.3. *Shari’ah*-definitioner

Eksempler på sådanne definitioner er definitionen af *hukm shar’i*, som er Lovgiverens tale relateret til tjenernes handlinger. Eller definitionen af *wajib*, som er det, der er påkrævet i form af en absolut befaling, eller defineret som det, man belønnes for at udføre og straffes for at undlade. Og definitionen af *haram* (det illegale), som er det, der er forbudt i form af et absolut forbud, eller det, man straffes for at udføre.

9.4. Ikke *shari'ah*-mæssige definitioner

Eksempler herpå er definitionen af tanken, den rationelle metode og den videnskabelige metode, samt definitionen af samfundet, der alle er definitioner på en given realitet.

Tanken, forstanden og erkendelsen er af samme betydning, som er: Overførelsen af realiteten til hjernen via sanserne samt forudgående oplysninger, hvorigennem denne realitet tolkes.

At tanken finder sted forudsætter at samtlige følgende fire ting bliver opfyldt: Eksistensen af realiteten, en velfungerende hjerne, sanser og forudgående oplysninger. Alle disse fire skal uundgåeligt være opfyldt samtidigt for at den rationelle proces kan foregå, altså for at tanke, forstand eller erkendelse finder sted.

9.4.1. Den Rationelle Metode

Måden, hvorved opfattelsen af tingene foregår, er den måde som forstanden fungerer på for at nå frem til tankerne, dvs. måden ifølge hvilken forstandens fremstilling af tankerne foregår. Altså er den tænkemåden.

Den rationelle tænkemåde er en bestemt metodik i undersøgelse, som følges for at opnå kendskabet til realiteten af den undersøgte ting, hvilket sker gennem overførelsen af sansning af realitet til hjernen via sanserne, samt eksistensen af forudgående oplysninger, hvorigennem realiteten tolkes, hvorefter hjernen udsteder sin dom herpå. Denne dom er tanken, eller den rationelle erkendelse. Denne tænkemåde eksisterer i forbindelse med forskningen af de sanselige materier, såsom i fysikken, undersøgelsen af tanker, såsom undersøgelsen af verdensanskuelser og lovgivning, samt i forbindelse med forståelsen af tale, såsom undersøgelsen af jura og litteratur. Ydermere er denne tænkemåde den naturlige og oprindelige måde for at komme frem til erkendelse som sådan. Processen af denne tænkemåde er den, ved hvilken opfattelsen af tingene, dvs. erkendelsen heraf, bliver dannet. Det er ifølge metodikken af denne proces at mennesket, i sin egenskab af menneske, kommer frem til erkendelsen af hvad som helst det ønsker.

9.4.2. Den Videnskabelige Metode

Den videnskabelige metode er en bestemt metodik inden for forskning, som følges for at opnå kendskabet til realiteten af det forskede, hvilket sker igennem foretagelsen af eksperimenter med en ting. Den finder udelukkende sted i forbindelse med forskning af de sanselige materier, og kan ikke lade sig gøre i forbindelse med tankerne, idet den er specifik for de eksperimentale videnskaber. Den går ud på at underlægge materien vilkår og faktorer, der er forskellige fra de oprindelige vilkår og faktorer, samt observation af de oprindelige vilkår og faktorer, og dem, materien er blevet underlagt, for dernæst at konkludere et sanseligt materialistisk fakta ud fra den proces, materien har undergået, som det er tilfældet i laboratorier.

Det resultat, som forskeren finder frem til via den videnskabelige metode, er ikke absolut, men et tvivlsomt resultat, der har tendens til at være fejlagtigt. Tendensen til fejlagtigheden i den videnskabelige metode er et princip ifølge den videnskabelige forsknings bestemmelser.

Denne metode er en gren af den rationelle metode og slet ikke grundlaget for tænkningen, fordi at gøre den til grundlaget kan ikke lade sig gøre, idet den ikke er et fundament, der kan udgøre en basis, men er derimod en gren af et fundament, altså af den rationelle metode. Det er også fordi at gøre denne metode til grundlaget for tænkningen udelukker de fleste kundskaber og kendsgerninger fra forskningen, samt fører til at mange af kundskaberne, der undervises i, og som inkluderer kendsgerninger, ikke vil eksistere, selv om at disse reelt eksisterer og er håndgribelige både ved sansning og i realiteten.

9.4.3. Samfund

Samfund er en samling af mennesker, der er sammenbundet af ens tanker og følelser og er sammenbundet af et system. De udgør altså en samling af mennesker inklusive forholdene mellem disse, og dermed ikke alene en samling mennesker, idet en samling mennesker blot konstituerer en gruppe og ikke et samfund. Det, der danner et samfund er forholdene. I sin detaljerede virkelighed består samfundet af følgende: Mennesker, tanker, følelser og systemer. Reformering af samfundet sker ved at reformere dets tanker, følelser og systemer. Det

er igennem forholdene og deres løsninger samfundene kendetegnes, derfor udtrykker man det altså ved følgende betegnelser; et islamisk samfund, et kommunistisk samfund eller et kapitalistisk samfund.

9.5. De eksisterende ideologier i verden

De eksisterende ideologier i verden er tre: Islam, den demokratiske kapitalisme og kommunismen.

9.5.1. Den demokratiske kapitalisme

Den demokratiske kapitalisme er de vestlige staters og Amerikas ideologi. Denne ideologi funderer sig på adskillelsen af religion fra staten samt adskillelsen af religion fra livet, 'Giv kejseren, hvad kejserens er, og giv Gud, hvad Guds er'. På dette grundlag er det mennesket, der nedfælder sit system i livet.

Denne ideologi er en *kufir*-ideologi, der står i modstrid med Islam, fordi Allah (swt) er Lovgiveren, og Han (swt) alene er den, som lagde systemet til menneskene, gjorde staten til en del af Islams love og pålagde, at alle livets anliggender skal behandles med *shari'ah*-lovene, som Han (swt) har åbenbaret. Derfor er det *haram* for muslimerne at bekende sig til den kapitalistiske ideologi eller at godtage dens tanker eller systemer, fordi den er en *kufir*-ideologi, dens tanker er *kufir*-tanker, og dens systemer er *kufir*-systemer, der står i modstrid med Islam.

Islams holdning til frihederne

Blandt den kapitalistiske ideologis mest fremtrædende tanker er nødvendigheden af at bevare frihederne for mennesket. Disse friheder består af følgende: Trosfriheden, ytringsfriheden, ejendomsfriheden og den personlige frihed. Ud fra ejendomsfriheden opstod det økonomiske og kapitalistiske system, der er baseret på nyttemoralen, som førte til de enorme monopoler, og som har drevet de vestlige *kufir*-stater til kolonisering af folkeslag og plyndring af deres ressourcer.

Disse fire generelle friheder er i modstrid med Islams love, fordi muslimerne ikke er fri i sin *'aqida*, idet at, hvis vedkommende begår *ridda* (frafald fra Islam), bedes personen om at angre. Vender personen ikke tilbage (til Islam), dræbes vedkommende. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Den, der skifter sin deen, dræb ham”.

Muslimen er heller ikke fri i sin mening, da Islams holdning er en *wajib* for muslimen at tage til sig som sin mening; og det er ikke tilladt, at muslimen har en anden mening end Islams mening.

Muslimen har heller ikke fri ejendomsret, og har udelukkende lov til at eje inden for de *shari'ah*-mæssige ejendomsmidler. Altså er han ikke fri til at eje hvad som helst med hvilket som helst middel. Muslimen er derimod bundet til ejendomsmidlerne, og det er ham overhovedet ikke tilladt at eje gennem andre end disse. Som følge heraf må han ikke tilegne sig ejendom gennem *riba*, monopol, salg af *khamr* eller svin eller ved lignende måder, der *shari'ah*-mæssigt er forbudte at tilegne sig ejendom på, da det ham ikke er tilladt at eje gennem nogen af disse.

Den personlige frihed har ingen eksistens i Islam, og dermed har muslimen ikke en personlig frihed. Muslimen er derimod bundet af *Shari'abs* anskuelse. Hvis vedkommende eksempelvis ikke udfører *salah* (bønnen) eller *sawm* (fasten), straffes han, og hvis han drikker sig fuld, straffes han, og hvis han begår *zina* (hor), straffes han. Ligeledes hvis kvinden går ud utildækket eller i sminket tilstand (*tabarruj*), straffes hun. Derfor har de friheder, som findes i det vestlige kapitalistiske system, ingen eksistens i Islam, og står i total modstrid med Islams love.

Blandt den kapitalistiske ideologis mest fremtrædende idéer er demokratiet.

Islams holdning til demokratiet

Demokratiet er folkets styre, for folket, af folket. Altså fundamentet for det demokratiske system er, at folket er dem, der besidder viljen og suveræniteten samt udøvelsen. Dermed er det folket, der besidder magten over egen vilje, da folket er sin egen herre og ingen har suverænitet over det. Derved er folket lovgiveren, så det lovgiver den lovgivning, det ønsker og ophæver og ugyldiggør den lovgivning, som

det ønsker at ophæve. Da folket ikke selv kan gøre dette, vælger det sine repræsentanter, som tager sig af lovgivning på folkets vegne.

Ligeledes er det folket, der besidder styret og udøvelsen. Og da det er uladsiggørligt, at folket selv påtager sig styret, vælger det regenter, der på folkets vegne påtager sig udøvelsen af lovgivningen, som folket har lovgivet. Dermed er folket kilden til myndighederne i det vestlige kapitalistiske system, idet folket er herren og er dem, som lovgiver og regerer.

Dette demokratiske system er et *kufr*-system, da det er nedfældet af mennesker, og ikke består af *shari'ah*-love. Derfor, at styre med dette system er, at regere med et *kufr*-styre, og at kalde til det er et kald til et *kufr*-system. Derfor er det under ingen omstændigheder tilladt at kalde til eller at godtage det.

Dette demokratiske system modstrider Islams love, idet muslimerne er beordret til at styre alle deres handlinger med *Shari'ahs* love. Muslimen er Allahs tjener, så han styrer sin vilje i overensstemmelse med Allahs forbud og påbud. *Ummah* besidder ikke retten til at styre sin vilje efter egen lyst, fordi suveræniteten tilhører ikke *ummah*, og det, der styrer *ummahs* vilje er *Shari'ah*, indehaveren af suveræniteten. Derfor besidder *ummah* ikke lovgivning, fordi Allah er lovgiveren. Og hvis *ummah* når til enstemmighed om legalisering af noget, som Allah (swt) har forbudt, som *riba*, monopol, *zina* eller at drikke *kehamr*, så har *ummahs* enstemmighed ingen værdi, fordi den modstrider Islams love, og ifald den insisterer herpå, bliver den bekæmpet.

Allah (swt) har dog givet autoriteten, dvs. styret og udøvelsen, til *ummah*, således at Han (swt) gav *ummah* retten til at vælge og udpege regenten for at han påtager sig styringen og udøvelsen på *ummahs* vegne. Ydermere har Allah (swt) lovgivet for *ummah*, vedrørende hvorledes regenten udpeges gennem *bai'a* (lydighedsløftet). Derigennem kan man forstå forskellen mellem suverænitet og autoritet, idet suveræniteten tilhører *Shari'ah* og autoriteten *ummah*.

9.5.2. Kommunismen

Kommunismen er en materialistisk ideologi, som er funderet på det grundlag at benægte alt andet end materien, og som anser materien for evig; der er intet før - og intet efter denne. Den er ikke skabt af en skaber og der eksisterer ingen skaber, og ligeledes ingen dommedag. Ydermere anser kommunismen religion som opium for folk.

Kommunismen er en materialistisk ideologi, der er baseret på teorien om den materialistiske evolution og den historiske evolution. Materien i denne ideologi er oprindelsen for samtlige ting, og denne ideologi mener at tingene oprinder fra materien, og opstår via evolution. Systemet i kommunismen udtages fra produktionsmidlerne, og systemerne udvikler sig med produktionsmidlernes udvikling. Samfundet er ifølge kommunismen en generel samling bestående af jorden, produktionsmidlerne, naturen og mennesket. Alt er ét, nemlig materien. Når naturen, og hvad der ligger heri, udvikler sig, udvikles mennesket hermed, og hele samfundet udvikler sig.

Derfor er samfundet i kommunismen underlagt udvikling. Og når samfundet udvikler sig, udvikler individet sig hermed og roterer med samfundet, som tanden roterer med tandhjulet. Tillige forbyder kommunismen besiddelsen af produktionsmidlerne som privateje, og gør disse til statseje.

Den kommunistiske ideologi er en *kufr*-ideologi, dens tanker er *kufr*-tanker, og dens system er et *kufr*-system, og den modstrider i sin helhed og detaljer Islam totalt og radikalt.

Islam har klargjort og bekræftet, at materien er skabt og ikke evig, at den vil blive tilintetgjort, at mennesket er skabt af en Skaber, og at universet med alt hvad det indeholder er skabt af en Skaber, og at systemet skal komme fra Allah (swt) og ikke fra materiens udvikling, produktionsmidlet eller mennesker, og at samfundet består af mennesker, tanker, følelser og systemer, samt at det, der afgør samfundene, er systemet, der implementeres over det.

Som følge heraf er det samfund, som implementerer Islam, et islamisk samfund, uanset hvad typen af produktionsmidlet i samfundet

måtte bestå af. Ligeledes er det samfund, som det kapitalistiske system implementeres over, et kapitalistisk samfund, og det samfund, som det kommunistiske system implementeres over, er et kommunistisk samfund, skønt produktionsmidlet som findes heri er det samme produktionsmiddel, som eksisterer under det kapitalistiske system.

9.6. *Hadara* (Kultur) & *Madaniyya* (Civilisation)

Kultur er samlingen af opfattelser om livet, hvor civilisation er de materielle sanselige former, der anvendes i livets anliggender.

Kultur er specifik ifølge livsperspektivet. Følgelig er den islamiske kultur forskellig fra den vestlige og ligeledes fra den kommunistiske kultur, fordi de hver har deres egne anskuelser, der er anderledes fra de andre kulturer.

Derfor er det ikke tilladt for muslimerne at godtage noget som helst fra den vestlige eller den kommunistiske kultur, idet de begge modstrider Islam.

Hvad angår civilisation, så er det således, at ifald den har kilde i kulturen, som malerier og statuer af noget som har sjæl (dvs. levende væsner), betragtes den som specifik, og må dermed ikke godtages. Dette skyldes at Islams kultur forbyder fremstilling af statuer og erhvervelsen heraf. Ligeledes forbyder den at tegne alt, hvad der har sjæl, hvorimod både den vestlige og den kommunistiske kultur legaliserer det ovennævnte, og ikke forbyder det.

Ifald civilisation er et produkt af videnskab og dens fremgang eller industrien og dens avancerede udvikling, som transportmidler, såsom fly, skibe og biler, og som industri- og landbrugsproduktionsmidler og de avancerede krigsværktøjer, og ligeledes alt, hvad menneskenes forstand fremstiller af opfindelser og opdagelser, som resultat af videnskabens fremgang og industriens avancerede udvikling, fx computere og lignende, er alle universelle former, der er til hele verden og ikke specifik for en given kultur, nation eller religion. Disse former er for hele menneskeheden, idet de ingen relation har til kulturen eller livsperspektivet.

Derfor er disse tilladte at godtage, fordi de ikke står i modstrid med Islams love, tværtimod er tilegnelsen af disse *fard kifaya* (en kollektiv forpligtelse).

9.7. Love vedrørende styresystemet i Islam

9.7.1. Den islamiske autoritet

Islam har specificeret den islamiske autoritet således, at der styres med det, som Allah (swt) har åbenbaret. Allah (swt) sagde:

“Og styr du da mellem dem med (alt) det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke deres lyster, og tag dig i agt for dem, så de ikke bringer dig på afveje i en del af det, Allah har åbenbaret til dig” (OQM. Al-Ma'idah 5: 49)

Og Han (swt) siger også:

“Styr derfor blandt dem med (alt) det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke deres lyster, (så du skulle gå) imod sandheden, som er kommet til dig” (OQM. Al-Ma'idah 5: 48)

Derpå er enhver autoritet (*sultan*), der styrer med det, Allah (swt) har åbenbaret, dvs. styrer med *Qur'anen* og *Sunnah*, et legitimt islamisk styre, dvs. en legitim islamisk autoritet.

9.7.2. Styreformen i Islam

Islam har specificeret styreformen som Khilafah-systemet og fastlagt den som det eneste styresystem for den islamiske stat. Imam Muslim berettede via Abu Hazim, som sagde: Jeg tilbragte fem år med Abu Huraira, hvor jeg hørte ham fortælle, at Profeten (saaws) havde sagt:

)
.(

“Israels sønner plejede at blive politiseret af profeter. Hver gang en profet døde, blev han efterfulgt af en anden. Og efter mig er der ingen profeter, men der vil være kaliffer, og de vil være mange”. Denne *hadith* er et entydigt bevis på, at styreformen i Islam efter Sendebudet (saaws) er Khilafah-systemet. Dette understøttes af adskillige *ahadith*, der fastlægger at Imama, dvs. Khilafah, er det eneste styresystem i Islam, såsom følgende *hadith*:

.()

“Der vil være imamer efter mig ...”,

.()

“Hvis der gives bai’ah til to kaliffer ...”. Og der findes lignende af andre *ahadith*, som indikerer, at styresystemet i Islam er Khilafah, og intet andet.

9.7.3. Metoden for udpegelsen af *khalifah’en*

Islam har specificeret metoden, hvorved *khalifah’en* bliver udpeget, hvilket er gennem *bai’a*. Nafi’ har via Ibn ’Umar berettet følgende: ’Umar (raa) fortalte mig: Jeg hørte Profeten (saaws) sige:

.()

“Den, der dør uden en bai’a om sin hals, vil dø en jahiliyya-død”. Det blev ligeledes berettet, at ’Ubada bin al-Samit sagde følgende:

)

.(

“Vi gav bai’a til Allahs Sendebud (saaws) om at adlyde (i tider med) behag og ubehag, og om at vi ikke skulle strides med magthaverne om deres magt, og om at vi vil rejse os eller sige sandheden hvor end vi befinder os, uden at frygte nogens bebrejdelse i Allahs sag”. I en anden *hadith* står der:

.()

“Hvis der er givet bai’a til to kaliffer, så drøb den sidste af dem”. Disse *ahadith* indikerer entydigt, at metoden for udpegelsen af *khalifah’en* er *bai’a*. Ligeledes har *Sahaba* indgået *Ijma’* (enstemmighed) om dette.

Derpå betragtes ethvert styre og enhver autoritet funderet på Khilafah-systemet, hvor *khalifah’en* er blevet udpeget gennem *bai’a*, og styrer med det, som Allah (swt) har åbenbaret, dvs. Bogen (*Qur’anen*) og *Sunnah*, som et legitimt islamisk styre og en legitim islamisk autoritet.

Og enhver *khalifah*, som bliver udpeget af muslimerne, og til hvem de gav *bai’a* ud af tilfredshed, betragtes *shari’ah*-mæssigt som en *khalifah* og dermed er det *wajib* at adlyde ham.

På dette grundlag er det monarkiske system ikke et islamisk system. Islam anerkender ikke den monarkiske regeringsform, hvad enten monarken er et symbol for staten, hvori han hersker men ikke regerer, som det er tilfældet i Storbritannien og Spanien, eller han både hersker og regerer, som det er tilfældet i Saudi Arabien og Jordan. Dette er fordi, at *khalifah’en* ikke er et symbol, men en regent og udøver af Allahs *Shari’ah* på *ummahs* vegne, og fordi *khalifah’en* ikke arver Khilafah som monarker, men derimod bliver valgt af muslimerne og modtager *bai’a* fra dem. Ydermere er arvesystemet ikke tilladt i Islam, og ligeledes

har *khalifah'en* ingen yderligere rettigheder foruden dem, som ethvert muslimsk individ har, idet han ikke er hævet over loven som kongerne, der ikke stilles til regnskab. Han er derimod underlagt Allahs love, og stilles til regnskab for hver af sine handlemåder.

På samme måde er det republikanske system ikke et islamisk system, og er heller ikke anerkendt af Islam, om end det er et præsidentielt system, som i USA, eller et parlamentarisk system, som det er tilfældet i Vesttyskland. Dette er fordi, at det republikanske system i begge sine former er baseret på grundlag af det demokratiske system, der lader suveræniteten tilhøre folket, hvorimod Khilafah-systemet er baseret på Islams system, der fastlægger at suveræniteten tilhører *Shari'ah*. Derfor besidder *ummah* ikke retten til at afsætte *khalifah'en*, skønt den har ret til at vælge ham og stille ham til regnskab. Det, der afsætter *khalifah'en* er *hukm shari'i* (*shari'ah*-loven), dvs. hvis han begår en overtrædelse af *Shari'ah*, der påkræver at han bliver afsat. Og det er *Mahkamat al-Madhalim* (højesteretten), som besidder myndigheden til at afgøre om khalifah'en har begået en overtrædelse, der påkræver at han bliver afsat, idet Allah (swt) siger:

“O I som har iman, adlyd Allah og adlyd Sendebudet og dem, der har myndighed fra jer. Og hvis I strides om nogeting (med magthaverne), så henvis den til Allah og Sendebudet, hvis I har iman på Allah og den Yderste Dag” (OQM. Al-Nisa' 4: 59)

Dette vil sige, henvis striden til Allahs (swt) dom og Sendebudets (saaws) dom. Den, der repræsenterer Allahs og Sendebuddets dom, er *Mahkamat al-Madhalim*. I modsætning til dette er det folket, som besidder retten til at afsætte republikkens præsident, da folket er indehaveren af suveræniteten og autoriteten.

Ydermere er *khalifah'ens* embedsperiode ikke begrænset til en bestemt periode, men er betinget af implementeringen af Islam, sådan at hvis han ikke implementerer Islam, bliver han afsat, selv en måned efter

hans udpegelse, hvorimod republikkens præsident er bundet til en bestemt periode. Desuden har republikkens præsident i det parlamentariske system en ministerpræsident ved siden af, hvor det forholder sig således at republikkens præsident fungerer som symbol, der ikke regerer, og regenten er ministerpræsidenten. *Khalifah'en* er derimod regenten, som selv tager sig af styret og implementering, og denne har ingen ministre, der regerer uden ham.

Med hensyn til det præsidentielle system, er det således at til trods for at republikkens præsident er den, der selv tager sig af styret, har denne ministre ved siden af, der besidder beføjelsen til at regere, hvor han fungerer som deres præsident og bestrider ministerpræsidentens post. Dette står i modsætning til *khalifah'en*, som er den, der selv tager sig af styret. Og dem, der står ved siden af *khalifah'en* er hans assistenter, som han får assistance fra, og disse har ikke ministrenes beføjelser som i det republikanske demokratiske system. Endvidere, når *khalifah'en* bestrider præsidentiet over dem, gør han det i sin egenskab af statspræsident, og ikke som præsident for den udøvende komité..

Der er derfor en kolossal forskel mellem det republikanske system og Khilafah-systemet. Som følge heraf er det absolut ikke tilladt at betegne den islamiske stat som "islamisk republik". Ligeledes er det heller ikke tilladt at sige: "Styresystemet i Islam er det republikanske system", eller at Islam er et republikansk system, grundet den totale modsætning mellem Islam og det republikanske system.

9.7.4. Khilafah-statens enhed

Khilafah-systemet, der er styresystemet i Islam, er et enhedssystem til én stat, og er ikke et føderalt system.

Det er ikke tilladt at der eksisterer mere end én islamisk stat for alle muslimer i verden eller at de har mere end én *khalifah*, som implementerer Allahs Bog (*Qur'anen*) og Sendebudets (saaws) *Sunnah* over dem, dvs. implementerer den islamiske *Shari'ah*. Dette skyldes at *shari'ah*-beviserne dikterer dette og forbyder alt andet, idet det blev berettet via Abdullah bin 'Amru bin al-'Ass, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

)
.(

“Den, der giver bai’a til en imam (kalif) givende ham sin hånd og sit hjertes frugter, skal adlyde ham. Hvis der så kommer en anden og strides med ham, så hug halsen af den anden”. Det blev berettet via Abu Sa’id al-Khudari, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Hvis der gives bai’a til to kaliffer, så slå den sidste af de to ihjel”. Ligeledes er det berettet via ’Irfija, at han hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

.()

“Den, der kommer til jer, mens I er forenede, og ønsker at så splid i jeres enhed, eller at splitte jeres jama’a (fællesskab), så dræb ham”. Disse *abadith* siger entydigt at det ikke er tilladt for muslimerne at have mere end én *khalifah*, og at ifald der kommer en anden person, der strides med *khalifah’en* (om magten), så er det *wajib* at dræbe den anden, eller at i tilfælde af der bliver givet *bai’a* til to, så er det den første, som er *khalifah’en* og den anden dræbes hvis han ikke opgiver, samt at i tilfælde af at nogen rejser sig for at strides med *khalifah’en*, for at dele staten eller for at indsætte sig selv i stedet for *khalifah’en*, er det *wajib* at dræbe vedkommende. Disse *abadith* er også ganske entydige i deres indikation af at det ikke er tilladt for muslimerne at have mere end én stat, samt entydige i at det er *wajib* at gøre den islamiske stat til en enhedsstat, ikke en føderal stat bestående af føderationer.

9.7.5. Styrets grundregler i Islam

Styresystemet i Islam består i fire følgende grundregler:

1. Suveræniteten tilhører *Shari’ah*, ikke *ummah*.

Den, der styrer muslimens og *ummah*'ens vilje, er ikke muslimen eller *ummah* selv. Tværtimod er det muslimske individs og den islamiske *ummahs* vilje styret af Allahs påbud og forbud, idet Allah (swt) siger:

“Men nej, ved din Herre, de har ikke iman førend de gør dig til dommer i alt, hvad de strides om” (OQM. Al-Nisa' 4: 65)

“Og det sømmer sig ikke for en troende - mand eller kvinde - at der, når Allah og Hans Sendebud har afgjort en sag, skulle være noget valg for dem i deres sag” (OQM. Al-Ahzab 33: 36)

“O I som har iman, adlyd Allah og adlyd Sendebudet og dem, der har myndighed fra jer. Og hvis I strides om nogeting (med magthaverne), så henvis den til Allah og Sendebudet, hvis I har iman på Allah og den Yderste Dag” (OQM. Al-Nisa' 4: 59)

Og ligeledes fordi Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Ingen af jer vil have iman, førend hans lyster er i overensstemmelse med det, jeg er kommet med”. Disse beviser indikerer entydigt at suveræniteten udelukkende tilhører Allahs *Shari'ah* og overhovedet ikke *ummah*.

2. Autoriteten tilhører *Ummah*.

Det fremstår tydeligt at autoriteten, dvs. styret, tilhører *ummah* ud fra metoden, som *Shari'ah* har specificeret for udpegelsen af *khalifah'en* fra

ummah'ens side gennem *bai'a*, samt ud fra det at *khalifah'en* tager autoriteten gennem denne *bai'a* og regerer *ummah* på dennes vegne. At *khalifah'en* tager autoriteten gennem denne *bai'a*, er et evident bevis på at autoriteten tilhører ummah, som giver denne autoritet til hvem den ønsker. Ligeledes er der kommet entydige *ahadith*, der klargør at det er *ummah'en*, som udnævner *amir'en*, udpeger ham og giver ham *bai'a*. Abdullah bin 'Umar berettede, at Profeten (saaws) sagde:

.()

“Det er ikke tilladt for tre (personer), der befinder sig på (en rejse), uden at de udvælger én af dem som amir”. Dette indikerer entydigt at udnævnelsen af en amir foretages af *ummah*, og ligeledes redegør de foregående *ahadith* om *bai'a* at denne skal indgås fra *ummahs* side.

3. Udpegelsen af én *khalifah* for alle muslimerne, som deres repræsentant i styret, er en forpligtelse over muslimerne.

Vi har ovenfor gennemgået de *ahadith*, der omhandler udpegelsen af en *khalifah*, samt at det er *wajib* at der kun må være én *khalifah*. *Ijma' al-Sahaba* indikerer ligeledes dette.

4. *Khalifah'en* har alene retten til at vedtage de *shari'ah*-love, som implementeres i staten. Det er ham, som nedfælder forfatningen og de øvrige love.

Det er blevet bekræftet gennem *Ijma' al-Sahabah* at *khalifah'en* alene har retten til at vedtage lovene. Ud fra denne *ijma'* blev følgende velkendte *shari'ah*-principper udtaget: “Imamens dekret ophæver uenigheden”, “Sultanens dekret er gældende”, og “Sultanen har ret til at udstede domme i lige så stort antal som mængden af de aktuelle problemer”.

9.7.6. Den islamiske stats struktur

Statens struktur er baseret på følgende grundpiller:

1. *Khalifah* (kaliffen),
2. *Mu'awin Tafwid* (Delegerede Assistent),
3. *Mu'awin Tanfidh* (Eksekutiv Assistent),
4. *Jihad-amir'en*,

5. *Wolab* (Guvernører),
6. *Quda'* (Dommere),
7. Forvaltningsapparatet for statens departementer,
8. *Ummah*-Rådet,
9. Militæret.

Disse grundpiller for staten er udledt fra Sendebudet (saaws)'s handlinger, idet han (saaws) etablerede en stats struktur, hvor han selv var statspræsidenten, og han beordrede muslimerne til at etablere en *khalifah* for dem. Ydermere udpegede han (saaws) Abu Bakr og 'Umar som sine assistenter; han (saaws) sagde ifølge *hadith'en* fra Imam Tirmidhi:

.()

“Mine to wazir'er (assistenter) iblandt jordens befolkning er Abu Bakr og 'Umar”.

Wazir betyder sprogligt “assistent” og ikke minister som ifølge den vestlige demokratiske terminologi. Allahs Sendebud (saaws) plejede desuden at udnævne de forskellige *jihad*- og krigsledere. Han (saaws) plejede også at udpege *wolab* (guvernører) over de forskellige regioner, han udpegede Mu'adh bin Jabal som *wali* over Yemen og udnævnte 'Utaba bin Usaid som *wali* over Mekka efter erobringen heraf. Ligeledes beskikkede han (saaws) dommere, som plejede at dømme iblandt folk, som da han beskikkede Ali bin Abi Talib som dommer over Yemen og udsendte Rashid bin Abdullah som *amir* for retsvæsenet og *Qada' al-Madhalim* (højesteretten). Med hensyn til Forvaltningsapparatet udpegede han (saaws) bogholdere til forvaltning af departementerne, disse fungerede som direktoratschefer, idet han (saaws) udpegede Mu'aiqib bin Abi Fatima som bogholder for *ghanima* (krigsbyttet) og udpegede Hudhaifa bin Al-Yamman som bogholder for beskatning af Hijaz's afgrøder. Hvad *Ummah*-Rådet angår, havde Allahs Sendebud (saaws) ikke et bestemt konstant råd, men plejede at foretage shura med (dvs. rådspørge) muslimerne, når han ønskede det. På Uhud-slagets dag samlede han muslimerne, og rådspurgte dem herom. I andre tilfælde plejede han (saaws) konstant at kalde bestemte

personer og rådføre sig med dem; disse personer var folkeledere, heriblandt var Hamza, Abu Bakr, 'Umar, Ja'far, Ali, Abdullah bin Mas'ud, 'Ammar, Hudhaifa, al-Miqdad, Sa'd bin 'Ubada og Sa'd bin Mu'adh, som konstituerede en form for råd, som han (saaws) plejede at rådspørge. Ligeledes dannede han (saaws) en hær, hvis reelle leder var ham selv og han plejede også at udpege ledere i visse krigskampe.

9.7.7. Politiske partier

Muslimerne har *shari'ah*-mæssigt ret til at etablere politiske partier til at stille regenterne til regnskab eller til at komme op til styret igennem *ummah*. Forudsætningen herfor er at disse partier bliver baseret på den islamiske *'aqida* som fundament, samt at de love og behandlinger, som de adopterer, er *shari'ah*-love og *shari'ah*-mæssige behandlinger. Ydermere kræver etableringen af et parti ingen tilladelse, og det er tilladt at der eksisterer flere partier, idet Allah (swt) siger:

“Og blandt jer skal der være en ummah (gruppe), som kalder til det gode (Islam), og som påbyder ma'ruf (det rette) og forbyder munkar (det onde), og disse er de succesrige” (OQM. Aal-'Imran 3: 104)

At stille regenterne til regnskab

Allah (swt) fastlagde lydighed over for regenterne som fard, og gjorde det at stille dem til regnskab for deres handlinger og handlemåder til en wajib. Endvidere, beordrede Han (swt) muslimerne gennem absolut befaling at stille regenterne til regnskab, samt at irettesætte dem, hvis de negligerer borgernes rettigheder, forsømmer deres forpligtigelser over for dem, tilsidesætter nogle af deres anliggender, overtræder en af Islams love, eller styrer med andet end det, som Allah (swt) har åbenbaret. Profeten (saaws) sagde:

.()

“Den bedste jihad er et sandt ord over for en tyrannisk regent”.
Og han (saaws) sagde:

.()

“Martyrernes mester er Hamza og en mand, der rejser sig mod en tyrannisk Imam (regent), til hvem han giver et råd, hvorefter regenten dræber ham”.

At adlyde den, der styrer med Islam, er fard, såfremt han ikke befaler en synd.

Det er en *fard* over muslimerne at adlyde den muslimske regent, der styrer med det, som Allah (swt) har åbenbaret, såfremt han ikke befaler en synd og så længe han ikke fremviser en åbenlys *kufr* i sit styre. Allah (swt) sagde:

“O I som har iman, adlyd Allah og adlyd Sendebudet og dem, der har myndighed fra jer” (OQM. Al-Nisa’ 4: 59)

Følgelig er lydighed over for den muslimske regent, der styrer med det, som Allah (swt) har åbenbaret, ubetinget, undtagen i tilfælde af at han befaler en synd, da det ikke er tilladt at adlyde ham i den synd, han beordrede til. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Den muslimske person er pålagt at høre efter og adlyde i både det han kan lide og ikke kan lide, såfremt han ikke beordres til en synd. Hvis han beordres til en synd, så er der intet at høre efter, ej heller at adlyde”.

At gøre oprør mod regenten, der styrer med Islam, er *haram*, medmindre han styrer med den entydige *kufr*.

Islam forbød oprør mod regenten, så længe han styrer med Islam, selv hvis han udøver uretfærdighed, i så fald skal han stilles til regnskab for sin uretfærdighed, og man må ikke gøre oprør mod og bekrige ham for hans uretfærdighed. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Den, der skiller sig ad fra jama’a (det muslimske fællesskab), har fjernet Islams reb fra sin hals, indtil han vender tilbage hertil”.

Det entydige forbud mod bekrigelsen af regenterne, selv hvis de udøver uretfærdighed, er nævnt i adskillige *ahadith*, undtagen i et tilfælde, som er det tilfælde, hvori han regerer med den åbenlyse *kufr*, dvs. styrer med det, der uden tvivl, er *kufr* ved *qat’i* (det absolutte bekræftede og entydige) bevis. Profeten (saaws) sagde:

.(: :)

“Der vil være amir’er, (hvis handlinger) I vil anerkende (nogle af) og fornægte (andre). Den, der gennemskuer (deres ugerninger og ikke følger dem heri) er uskyldig, og den, der fornægter, er frelst (fra synd). (I modsætning hertil står) den, der er tilfreds (med deres handlinger) og følger (dem deri). Så sagde de (dvs. sahabah): Skal vi ikke bekrige dem? Da sagde han (saaws): Nej, ikke så længe de holder salah”.

Salah er en metonymi for at styre med Islam. I *hadith’en*, som Muslim har berettet via ’Awf bin Malik, står der følgende:

.(:)

“... Der blev sagt: **O Allahs Sendebud, skal vi bekæmpe dem med sværdet?** han (saaws) svarede: **Nej, ikke så længe de opretholder salah iblandt jer**”. Og i *hadith'en* berettet via 'Ubadah bin al-Samit står der følgende:

.()

“... Og at vi ikke strides med magthaverne om deres magt, med mindre I ser en åbenlys (buwah) kufr, hvorom I har en burhan (et absolut bevis) fra Allah”.

9.8. Love vedrørende det økonomiske system i Islam

Partiet har tilrettelagt en lang introduktion i sin bog 'Det Økonomiske System i Islam', specielt beregnet til gendrivelsen af de økonomiske idéer i det kapitalistiske økonomiske system, og de to socialistiske og kommunistiske økonomisystemer. Deri har partiet klargjort falskheden af samtlige de økonomiske idéer. Partiet har ligeledes klargjort at disse står i modstrid med idéerne og lovene i det økonomiske system i Islam.

Følgende er nogle idéer og love i det økonomiske system i Islam:

9.8.1. Økonomipolitikken i Islam

Økonomipolitikken i Islam består i at garantere realiseringen af den komplette opfyldelse af ethvert individs basale behov, samt at muliggøre dets opfyldelse af sine sekundære behov i så høj en grad som det evner, ud fra den betragtning at det lever i et specifikt islamisk samfund, der har sit specifikke livsmønster.

Netop derfor har *shari'ah*-lovene garanteret den totale opfyldelse af de basale behov af føde, husly og klæder for ethvert individ, ved at gøre arbejde til en *fard* over den arbejdsdygtige, for således at han sikrer de basale behov for sig selv, og for dem det er ham *wajib* (forpligtende) at forsørge. Ligeledes gjorde *shari'ah*-lovene forsørgelsen til en *fard* over ens fader samt over arvtageren, ifald det pågældende individ ikke er arbejdsdygtig, eller over *Bait al-Mal* (statskassen), i tilfælde af at manden, som forsørgelsen skulle pålægges, ikke findes. Derved garanterede Islam for hvert enkelt individ

opfyldelsen af de behov, som ethvert menneske nødvendigvis skal have opfyldt.

9.8.2. Det økonomiske problem i Islams syn

Det økonomiske problem består, ifølge Islam, i fordelingen af midler og goder over alle befolkningens individer. Udtrykt på en anden måde, så er det økonomiske problem fordelingen af rigdommen, og ikke produktionen af rigdomme.

Det oprindelige ejerskab af midlerne

Principielt tilhører midlerne alene Allah (swt). Han (swt) har udvalgt menneskene som stedfortrædere heri. Med denne udvælgelse som stedfortrædere har de fået ejendomsretten til disse. Ydermere er det Allah (swt), som gav individet tilladelse til at besidde disse, og med denne specielle tilladelse har individet fået lov til at have det reelle ejerskab heraf. Allah (swt) sagde:

“Og giv dem af Allah’s rigdom, som Han har givet jer” (OQM. Al-Nur 24: 33),

Her knyttede Allah (swt) rigdommen til Sig selv. Allah (swt) siger også:

“Og giv ud af det, Han har gjort jer til arvinger af” (OQM. Al-Hadid 57: 7).

Og i ovenstående *Qur’an*-vers gjorde Allah (swt) folk til stedfortrædere i rigdommen på Hans vegne, og klargjorde at det er Ham (swt), der gjorde dem til stedfortrædere heri.

9.8.3. Ejerskabets Typer

Ejerskabet består af tre typer: Privat ejendom, offentlig ejendom og statsejendom.

Først – Privat ejendom:

Privat ejendom defineres som Lovgiverens (Allahs) tilladelse til mennesket for at det kan få gavn af ejendommen gennem forbrug, at drage nytte heraf samt at få i bytte herfor. Islam har gjort ejendomsbesiddelsen til en *shari'ah*-mæssig ret for individet. Som følge heraf har individet ret til at eje både flytbare ejendomme, såsom dyr, penge, biler og klæder; og uflytbare ejendomme, såsom jord, hus og fabrik. *Shari'ah* har ydermere givet individet myndighed til at råde over det individet ejer. Imidlertid har Lovgiveren (swt) fastsat måderne, hvorigennem det er tilladt for mennesket at eje midlerne samt at forøge disse. Ligeledes har Lovgiveren (swt) fastsat måden, hvorpå man disponerer over disse midler.

Måderne, hvorpå man erhverver sig ejerskabet

Lovgiveren (swt) har fastsat måderne, hvorved det for mennesket er tilladt at eje, samt de måder mennesket må forøge sine midler igennem.

Lovgiveren (swt) har fastsat følgende måder for erhvervelsen af ejendom:

1. Arbejde:

- a. Selvstændig forretning,
- b. Ansættelse,
- c. Genoplivning (dvs. dyrkning) af *mawat*, udyrket og øde jord,
- d. Jagt,
- e. Udgravning af (metaller og begravede skatte) fra jorden,
- f. *Samsara* (kommissionsforretning) og *Dalala* (salgsmæglerforretning),
- g. *Mudharaba* (et partnerskab bestående af kapital og arbejdskraft),
- h. *Musaqa* (forpagtning af jord plantet med træer).

2. Arv

3. Behov for midler til overlevelse

4. Statens tildeling af sine midler til borgerne

5. De midler, som individerne modtager uden at gøre gengæld i form af indsats eller penge:

- a. Foræring (*hiba*), gaver og testamenterede donationer,
- b. Bidrag,
- c. *Diyya* (*shari'ah*-fastsat blodpenge),
- d. *Mahr* (medgift),
- e. *Luqata* (fundne sager).

Ydermere har Lovgiveren (swt) gjort agerbrug, handel og industri blandt måderne for indtjeningen og forøgelsen af midlerne, samt fastsat hvorledes man forøger midlerne igennem disse måder. Ligeledes har Lovgiveren (swt) fastsat de måder muslimen forbydes i at forøge sine midler på eller tage i anvendelse som redskab for indtjeningen. Lovgiveren (swt) forbød indtjeningen af midlerne samt forøgelsen heraf gennem følgende måder:

De kapitalistiske Aktieselskaber

Islam forbyder og tillader altså ikke aktieselskaber, fordi de ikke opfylder samtlige kontraherings- og gyldighedskrav, der er påkrævet af *shari'ah*-teksterne. Dette skyldes, at kontraktens grundpiller, hvilket er forespørgsel og accept, ikke bliver opfyldt, for de indgås af en part, som er aktionæren. Sådan at hvis blot personen skriver under på selskabets betingelser, bliver vedkommende en partner. Ligeledes bliver personen en partner blot ved at denne køber en aktie i selskabet. Aktieselskabet er hos kapitalisterne en form for ensidig vilje. Som følge deraf er der i aktieselskabet ikke to kontrahenter, men kun én, der disponerer. Der er heller ikke forespørgsel og accept, men kun accept. Desuden er der ej heller kapital og arbejdskraft (*badan*), men udelukkende kapital.

Ifølge *shari'ah* skal selskabet nødvendigvis stiftes ved forespørgsel og accept af to kontrahenter i stil med salg, ansættelse og lignende kontrakter. Derudover skal selskabet nødvendigvis indgås imellem to arbejdskraft, eller imellem en kapital og en arbejdskraft, og er ikke tilladt at blive indgået imellem to kapitaler uden nogen arbejdskraft.

Det kapitalistiske aktieselskab anses derfor ikke for at være kontraheret, fordi den mangler én af kontraktens grundpiller. Dermed er det ugyldigt og *haram*. Aktieselskabet betragtes for at høre under det,

som Allah (swt) har forbudt fordi det modstrider *Shari'ah*, idet det indebærer tilsidesættelsen af selskabets kontraheringskrav, som Allah (stw) har befaleet. Desuden indbefatter aktieselskabet dét at begå, hvad Han (swt) har forbudt, nemlig overtrædelse af Hans befaling. Allah (swt) sagde:

“Lad da dem, der går imod hans (Profetens) befaling, tage sig i agt, for at der ikke skal ramme dem en prøvelse, eller der skal ramme dem en smertelig straf” (OQM. Al-Nur 24: 63)

På samme måde har Lovgiveren (swt) forbudt erhvervelse og forøgelse af midlerne gennem riba, monopol, gambling, snyd, svindel eller grov prisbedrag; eller gennem salg af *khamr*, svin, *maita*, kors eller juletræ; eller gennem røveri, lommetyveri, bedrageri, bestikkelse eller på anden illegal måde.

Anden – Offentlig ejendom:

Den anden type af ejerskab er den offentlige ejendom.

Offentlig ejendom er de objekter, hvis ejerskab af Lovgiveren (swt) er bestemt til at tilhøre muslimernes fællesskab, og som Han (swt) gjorde fælles imellem dem, samt tillod for individerne at drage nytte af og forbød at eje.

Disse objekter består af tre grundlæggende kategorier:

1. Fællesskabets anlæg, som fællesskabet i dets dagligdags liv ikke kan undvære, og hvis mangel medfører at fællesskabet skilles ad, såsom vand. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Folk er fælles om tre: Vand, græs og ild”. Sagen er dog ikke begrænset til disse tre, men omfatter alt hvad fællesskabet har behov for. Til denne kategori hører enhver maskine, der anvendes heri, da disse får den samme *hukm* (lov), som gælder for denne kategori, og bliver dermed en offentlig ejendom. Eksempler på dette er

pumpningsmaskiner af offentlig vand og rørledninger til transport af vand, samt elværks-maskiner, herunder vandanlæg, elmaster og kabler.

2. De objekter, hvis naturlige form forhindrer individernes private besiddelse af, såsom hav, åer, offentlige pladser, moskéer og offentlige veje. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Mina tilhører den, som kommer der først”.

Til denne kategori af offentlige ejendomme hører toge, elmaster, vandrør og kloakrør, som går igennem de offentlige veje, idet de er offentlig ejendom som følge af at vejen er offentlig ejendom. Følgelig er det ikke tilladt for noget individ at have særlig ret til disse, ej heller må nogen tage, hvad der tilhører det almene folk, under eget domæne. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.()

“Der er ingen hima (dvs. domæner), undtagen for Allah og Hans Sendebud”.

Dermed er *hima* ikke tilladt for andre end staten.

3. De ubegrænsede mineraler, som ikke ophører.

Disse er de ubegrænsede mineraler, som findes i rigelige mængder. De er alle muslimers ejendom, og må hverken ejes af individer eller selskaber. Fortrinsret for udgravning, produktion og monopol på distribution heraf, må heller ikke gives til individer eller selskaber. Disse skal derimod forblive offentlig ejendom tilhørende alle muslimer og fælles imellem dem. Staten skal dermed på egen hånd, eller gennem hyret arbejdskraft, udgrave disse mineraler, sælge dem på muslimernes vegne, og lægge disses indtægter i *Bait al-Mal*. I forbindelse med disse mineraler, spiller det ingen rolle om disse ligger i jordens overflade, såsom salt og antimon sulfid, eller ligger dybt i underjorden, og kan kun udgraves med besvær og enorme udstyr, såsom guld, sølv, jern,

kobber, bly, uran og olie m.m. Beviset herfor er beretningen om Abyadh bin Hammal al-Mazini, hvori han fortalte,

)

.(:

“At han bad Allahs Sendebud (saaws) om at tildele ham (jord fyldt med) salt i Ma’rib, og det gjorde han (saaws). Da manden skulle af sted, blev der sagt til Profeten: O Allahs Sendebud, ved du hvad du har tildelt ham? Du tildelte ham ubegrænset vand. Han (Abyadh) sagde: Så tog han (saaws) den tilbage fra ham”.

Med hensyn til de få mineraler, der er begrænset i mængde, såsom ornamenterne af guld og sølv, så hører de under privat ejendom, og er tilladt for individerne at eje, idet Allahs Sendebud (saaws) lod Bilal bin al-Harith al-Muzani eje mineralerne i al-Qabaliya-området i Hijaz (den arabiske Halvø), efter at Bilal bad Allahs Sendebud (saaws) om at tildele ham det, hvilket han gjorde, og dermed gav ham ejerskabet heraf.

Måden for benyttelsen af den offentlige ejendom

Siden den offentlige ejendom er alle muslimers eje, og er fælles imellem dem, så har ethvert individ lov til at drage nytte af denne. Hvis denne ejendoms objekter er af den art, som for mennesket er let at direkte drage nytte af på egen hånd, såsom vand, græs, ild, de offentlige veje, åer og hav, så har den pågældende person ret til selv at drage nytte af disse.

Ifald objekterne af den offentlige ejendom er af den art, som det ikke er let for individet selv at drage nytte af, såsom olie og mineraler, så må staten udgrave disse og lægge indtægterne herfra i Bait al-Mal, således at khalifah'en spenderer herfra på en måde, der realiserer muslimernes interesser. Han kan vælge at fordele den offentlige ejendoms produkter og indtægter på følgende vis:

1. Han spenderer på alt, hvad der vedrører forvaltning og udgravning af den offentlige ejendoms objekter i form af

bygninger, personale, rådgivere, eksperter, maskiner og fabrikker.

2. Han giver ud af disse til muslimerne, som er de de virkelige ejere af disse offentlige ejendomme, sådan at han enten fordeler objekterne af denne ejendom mellem dem uden betaling, såsom vand, gas, olie og elektricitet, eller fordeler penge fra disses indtægter mellem dem - alt efter hvad han mener tjener muslimernes interesser og er til deres bedste.
3. Han erklærer nogle af disse som *hima* til at spendere på *jihad* og hvad *jihad* kræver af våbenfabrikker og opbygning af hæren, samt til de udgifter af *Bait al-Mal*, som er pålagt denne at spendere på, både ifald der er eller ikke er midler til rådighed, og som er *wajib* for muslimerne at give penge ud til i tilfælde af at der ikke findes midler i *Bait al-Mal*.

Tredje – Statsejendom:

Statsejendom er den tredje blandt ejendommens typer. Denne er statens ejendom, og består af ethvert objekt, bl.a. jord eller bygning, til hvilke den muslimske offentligheds ret har relation, og som ikke hører ind under den offentlige ejendom. Følgelig er statens ejendom de objekter, der godt kan være et individuelt eje, såsom jord, bygninger og flytbare objekter. Men da den muslimske offentligheds ret har relation til disse, blev dispositionen over og forvaltningen samt varetagelsen af disses anliggender bemyndiget til *kehalifah'en*, dvs. staten. Dette er fordi han er indehaveren af myndigheden i at disponere over alt, hvad den muslimske offentligheds ret har relation til, såsom ørkener, bjerge, åbredder og *mawat*-jord, der ikke er ejet af individer, samt de bygninger og ejendomme som staten køber, urbaniserer eller indtager fra fjenderne under krigen, f.eks. bygninger af statens institutioner, skoler, hospitaler og lignende.

Staten har lov til at tildele individer ejerskabet af sine ejendomme, der godt kan ejes individuelt, såsom jord og bygninger. Som følge heraf kan *kehalifah'en* godt tildele individerne ejerskabet af selveste grunden (*raqaba*) og nytten (*manfa'a*) heraf, eller lade dem eje *manfa'a* uden at de ejer selveste grunden, eller give dem lov til at genoplive

(dvs. dyrke) *mawat*-jord og eje denne. I forbindelse med alt dette handler *khalifah'en* ud fra, hvad der tjener muslimernes interesser.

9.8.4. Jord

Jord har både *raqaba* og *manfa'a*. Jordens *raqaba* er selveste grunden, hvor dens *manfa'a* er benyttelsen heraf til agerbrug m.m. Islam har både tilladt ejerskabet af jordens *raqaba* og dens *manfa'a*, samt fastlagde specifikke love for hver af disse.

Jord-typer:

Jord er to typer: *'Ushri*-jord og *Kharraj*-jord.

Først: *'Ushri*-jord (tiendepligtig jord)

'Ushri-jord består af den jord, hvis indbyggere har bekendt sig til Islam, mens de var i besiddelse heraf, såsom Indonesien, og jorden af den arabiske Halvø, samt *mawat*-jord, der genoplives af mennesket.

'Ushri-jordens *raqaba* såvel som *manfa'a* kan ejes. Den pålægges en *zakah* (skat), som udgør en tiendedel (*'ushr*), over jordens produktion, ifald den bliver vandet af regn, og pålægges en tyvendedel, hvis den bliver vandet med maskiner.

Anden: *Kharraj*-jord

Kharraj-jord (skattepligtig jord) er den jord, som er blevet erobret gennem krig eller fredsaftale undtagen den arabiske Halvø, såsom Irak, Sham-landene (Levanten), Egypten og andre af de lande, der blev erobret med magt.

Raqaba af *kharraj*-jorden ejes af muslimerne, hvor staten træder som repræsentant på deres vegne i ejerskabet heraf, og det er tilladt for individer at eje nytten af *kharraj*-jorden.

Den pålægges en *kharraj* (skat), som er en vis sum pålagt af staten over jorden. Ligeledes pålægges der en *zakah* over dens produktion, efter at have trukket *kharraj* herfra, hvis produktionen opfylder *nisab* (*shari'ah*-fastsat kvote).

Ethvert individ har retten til at drage nytte af *'ushri*-jorden gennem salg, arv og foræring, og har ligeledes retten til at drage nytte af *kharraj*-jordens nytte gennem salg, køb og arv som ethvert af de øvrige midler.

9.8.5. Fabrikker

At fabrikker bliver ejet som privat ejendom er tilladt, såsom bil- og møbelfabrikker, eller synings- og levnedsmiddel-fabrikker og andre, som ejes individuelt.

Det er også tilladt at fabrikker bliver ejet af staten, således at staten ejer våbenfabrikker, fabrikker for udgravning af olie eller mineraler og andre fabrikker.

Fabrikker bliver til offentlig ejendom, når disse producerer offentlig ejendoms materialer, såsom fabrikkerne for jern, kobber, guld og sølv samt fabrikkerne for udgravning af olie og andet af offentlig ejendoms objekter.

Ejerskabet af disse fabrikker hører under ejerskabet af det materiale, som disse producerer, ifølge princippet: **“Fabrikken får den samme lov (*hukm*), som gælder for dens produkt”**.

9.8.6. *Bait al-Mal* (Statskassen)

Bait al-Mal har følgende indtægtskilder:

1. *Ghanima* (krigsbytte), *Anfal* (krigsbytte, som foræres af staten) *Fai'* (bytte vundet uden kamp) og femtedelen (bytte tilbageholdt af staten)
2. *Kharraj*
3. *Jizya* (skat pålagt ikke-muslimske, mandlige statsborgere)
4. Indtægterne af samtlige typer af offentlige ejendomme; de indsættes i en særskilt sektion
5. Indtægterne af statens ejendomme i form af jord og bygninger osv.
6. *'Ushr* (tiendedel told), der påkræves ved landenes grænser
7. En femtedel af *rikan* (begravede skatter) og metaller
8. Skatte
9. *Zakah*-pengene, som indsættes i en særskilt sektion

9.8.7. Forpligtelsen om at mønten skal baseres på guld og sølv

Muslimerne har adopteret guld- og sølv-enheden som fundament for deres mønt siden Allahs Sendebuds (saaws) tid, hvor de brugte dem begge sideløbende. Imidlertid benyttede de sig af de byzantinske (romerske) dinarer og kejserlig (persiske) dirham som mønt. De har helt fra Sendebudets (saaws) tid aldrig slået egen mønt indtil (kaliffen) Abdel-Malik bin Marwan's tid. Under sidstnævntes æra fremstillede han en speciel islamisk mønt, som han gav en bestemt form og et specielt mønster, og indhuggede specielle islamiske former på. Ydermere baserede han mønten på guldenheden og sølvenheden ifølge vægten af de *shari'ah*-fastsatte dinar og dirham.

Islam har forbundet *shari'ah*-love til guld og sølv, ud fra deres betragtning som guld og sølv og mønt og valuta, samt som priser på varer og løn for arbejdsindsatsen. Følgelig forbød Islam ophobning (*kanz*) af guld og sølv, og forbandt bestemte og uforanderlige *shari'ah*-love til disse, således at Islam fastlagde *zakab* som *fard* igennem guld og sølv som værende mønter og priser på salgsvarer. Ligeledes har Islam fastsat en bestemt *nisab*, hvorigennem mønter og salgsvarer evalueres (mht. *zakab*) ud fra guld-dinar og sølv-dirham. Ydermere, da Islam pålagde *diyya* som *fard*, fastsatte den guld og sølv som betalingsmidler herfor; Islam fastsatte for *diyya* en bestemt sum af guld, som er et tusind dinar, og en bestemt sum af sølv, som er tolv tusinde af dirham. På samme måde, da Islam pålagde afhugning af hånden som *wajib* ved tyveri, fastsatte den summen, som tyvens hånd afhugges for, til en kvart guld-dinar og tre sølv-dirham. Ligeledes bestemte Islam lovene for valutavekslingen i de finansielle transaktioner gennem guld og sølv.

Altså er Islams sammenkædning af disse *shari'ah*-love med guld og sølv i deres egenskab af mønter, anvendte valuta og priser for salgsvarer, en anerkendelse af Allahs Sendebud (saaws), der indebærer at guld og sølv gøres til den eneste monetære måleenhed, hvorigennem varepriserne og løn for arbejdsindsatsen vurderes.

Alt dette påviser den betragtning, at møntfoden i Islam er guld og sølv, idet alle de *shari'ah*-love, som er relateret til mønter, blev forbundet til guld og sølv.

Følgelig er muslimerne pålagt at gøre guld og sølv til deres møntfod. Ligeledes har Khilafah-staten til pligt at gøre guld og sølv til sin møntfod, og at handle efter guld- og sølvgrundlaget, som det var tilfældet i Sendebudets (saaws) tid og kalifferne efter ham. Desuden er Khilafah-staten pålagt at fremstille dinarer og dirham i en bestemt form og med et specielt mønster for Khilafah-staten. Ydermere skal staten fastsætte vægten af dinar efter den *shari'ah*-fastsatte vægt for dinar, som er 4,25 gram pr. dinar, hvilket er vægten af loddet. Ligeledes skal Khilafah-staten fastsætte vægten af sølv-dirham efter den *shari'ah*-fastsatte vægt for dirham, som kaldes syv-vægten, hvilket vil sige, at hver ti sølv-dirham vejer syv lodder; altså staten fremstiller dirham med 2,975 gram i vægt for den ene dirham.

Guld- og sølvgrundlaget er det eneste, der er i stand til at udrydde alle de monetære problemer og det hårde inflationsfænomen, som hersker over verden, og at skabe en monetær stabilitet og en fast tilstand for valutavekslingspriserne, og at skabe fremgang i den internationale handel. Alene med guld- og sølvgrundlaget er det muligt at destruere USA's og den amerikanske dollarens dominans over den internationale mønt, den internationale handel og den internationale økonomi. Dette er fordi at ved tilbagevendelsen til dette guldgrundlag vil dollaren miste enhver effektiv værdi, den har i verden.

9.9. Uddannelsespolitikken

Grundlaget, som uddannelsesplanen baseres på, skal være den islamiske *'aqida*, således at alle studiefag og undervisningsmetoder fastlægges på en sådan måde, at det ikke i undervisningen fører til nogen afvigelse fra dette grundlag.

Uddannelsespolitikken består i dannelsen af den islamiske mentalitet og den islamiske psyke. Alle de studiefag, som ønskes undervist, fastlægges på grundlag af denne politik.

Målet med uddannelse er at skabe den islamiske personlighed, og at forsyne folk med de videnskaber og kundskaber, der er relateret til livets anliggender. Som følge heraf skal der undervises i den islamiske *thaqafa* på alle uddannelsesniveauer.

9.10. Tanker og love vedrørende almene forhold og udenrigspolitikken

Politik er varetagelsen af *ummahs* og statens anliggender, indenrigs og udenrigs. Politik eksekveres af staten indenrigs ved implementeringen af systemet over folk, varetagelsen af deres anliggender og realisering af deres interesser, og udenrigs ved at have kendskab til det internationale standpunkt og stormagternes politik og de stater som har indflydelse herpå, og ved etablering af udenrigsrelationer med andre lande i overensstemmelse med det, som leveringen af (Islams) kald til verden gennem *da'wah* og *jihad*, påkræver.

Politik eksekveres ligeledes af *ummah* og de heri eksisterende partier ved at stille regenten til regnskab for hans varetagelse af *ummahs* anliggender og for det, han foretager af handlinger og foretagender og ved at fremsætte råd til ham, samt ved at have interesse for muslimernes anliggender og forhold.

9.10.1. *Dar al-Islam & Dar al-Kufr*

Dar al-Islam er det land, hvori Islams love bliver implementeret i alle livets anliggender og i styret, og hvori sikkerheden tilhører Islam, selv hvis størstedelen af dets befolkning er ikke-muslimer.

Dar al-Kufr er det land, hvori *kufr*-love bliver implementeret i alle livets anliggender, og hvori sikkerheden tilhører *kufr*, selv hvis alle dets indbyggere er muslimer. Følgelig er det afgørende for, om *dar* er *Dar al-Islam* eller *Dar al-Kufr*, de love som implementeres heri og den sikkerhed, landet er underlagt; det afgørende er dermed ikke den verdensanskuelse, som landets befolkning bekender sig til.

I dag eksisterer der i muslimernes lande ikke noget land eller nogen stat, som implementerer Islams love i styret og i livets anliggender. Derfor betragtes de alle som *Dar al-Kufr*, selv om disses befolkning er muslimer.

Af denne grund gør Islam det til en *wajib* over samtlige muslimer at arbejde for omdannelsen af deres lande, fra at være *Dar al-Kufr* til *Dar al-Islam*, gennem etableringen af en islamisk stat, som er Khilafah-staten, samt udpegelsen af én *khalifah*, til hvem de giver *bai'a* mod at

han styrer iblandt dem med det, som Allah (swt) har åbenbaret, dvs. implementerer Islams love over dem i det land, hvori Khilafah-staten bliver oprettet. Derefter skal muslimerne arbejde sammen med Khilafah-staten for indlemmelsen af resten af de islamiske lande under Khilafah-staten, hvorved disse lande bliver omdannet til *Dar al-Islam*. Herefter bærer de alle Islam som et budskab til verden gennem *da'wah* og *jihad*.

9.10.2. Jihad

Jihad er at yde den optimale indsats i kampen for Allahs sag (fi-sabilillah), for at Allahs ord bliver suverænt og for udbredelsen af Islams *da'wah*, direkte eller gennem bistand med midler, synspunkt eller opbakning m.m. Så kampen for at Allahs ord bliver suverænt og for udbredelsen af Islam er *jihad*. Endvidere er *jihad* en *fard*, hvis forpligtelse er blevet bekræftet i *Qur'anen* og *Sunnah*, hvori tier af *Qur'an*-vers og *ahadith* indikerer forpligtelsen heraf.

Principielt er *jihad* en *fard kifaya* (dvs. kollektiv forpligtelse), og er en *fard 'ain* (individuel forpligtelse) i tilfælde af fjendens angreb. Meningen med at *jihad* principielt er en *fard kifaya* er, at vi begynder at bekæmpe fjenden, selv hvis fjenden ikke påbegynder kampen mod os. Hvis det forekommer at ingen iblandt muslimerne påbegynder kamp i nogen tid, bliver alle muslimerne syndige for undladelsen heraf. Derfor er *jihad* ikke en forsvars-krig, men derimod en krig for at Allahs ord bliver suverænt, og er en *wajib* at indlede for at udbrede Islam og for leveringen af dens *da'wah*, og dette selv hvis *kuffar* ikke angriber os.

9.10.3. De internationale forhold

Den islamiske stats forhold til alle de andre etablerede stater i verden skal (som *wajib*) være ifølge Islams love. Forholdet skal formes på følgende vis:

1. De nuværende etablerede stater i den islamiske verden betragtes alle som etablerede i ét land, eftersom muslimerne konstituerer én ummah foruden menneskeheden, og skal danne en forenet enhed i én stat og én entitet.

Forholdet til disse stater anses derfor ikke som en del af statens udenrigsforhold, ej heller en del af udenrigspolitikken. Forholdet med disse stater skal derimod betragtes som en del af indenrigspolitikken. Den islamiske stat etablerer følgelig ikke diplomatiske forhold med disse stater og indgår heller ingen traktater med dem. Det er derimod *wajib* at arbejde for foreningen af samtlige disse lande under Khilafah-staten. Statsborgerne af disse stater anses ikke for udlændinge, hvis deres land var *Dar al-Islam*, og behandles i stil med behandlingen af Khilafah-statens statsborgere. Ifald deres land er *Dar al-Kufr*, bliver de behandlet med den samme behandling, der gælder for *Dar al-Kufrs* statsborgere.

2. De øvrige etablerede stater verden over betragtes alle som *Dar al-Kufr* og *Dar al-Harb* (krigsførende lande) i status. Forholdet med disse lande anses som hørende under udenrigspolitikken. Forholdet med disse bliver fastlagt i overensstemmelse med det, som *jihads* og muslimernes interesse samt Khilafah-statens interesse, påkræver ifølge *shari'ah*-loven.

3. Det er tilladt at indgå aftaler med disse stater, såsom aftaler om godt naboskab, og handelsmæssige, økonomiske, videnskabelige, landbrugsmæssige og lignende. traktater, som Islam tillader. Forudsætningen herfor er at disse aftaler er tidsbegrænsede, og at disse bliver indgået i overensstemmelse med det, som *jihads*, muslimernes og Khilafah-statens interesse påkræver.

Man skal forholde sig over for disse stater ifølge traktaternes tekster. Handelsmæssige og økonomiske aftaler med disse stater skal være præciserede med bestemte punkter, bestemte perioder og specifikke karakterer, der er nødvendige for muslimerne, og under forudsætning af at det ikke fører til at styrke disse stater. Hvis traktaten anfører det, kan statsborgerne fra det pågældende land godt rejse ind i Khilafah-staten med identitetskort uden behov for pas, forudsat at vores statsborgere får en tilsvarende behandling

4. De stater med hvem vi ikke har nogen aftaler eller traktater, og kolonistaterne, såsom USA, England og Frankrig, samt de stater som har grådige planer mod muslimernes lande, såsom Rusland, anses for

at være krigsførende stater i status. Der skal derfor tages alle forholdsregler i forhold til disse stater, og ingen diplomatiske relationer må etableres med disse, og ej heller må der åbnes ambassader for disse i Khilafah-staten.

Statsborgere af ovennævnte stater må kun komme ind til Khilafah-staten med tilladelse herfra, et pas og en tilladelse for enhver rejse.

5. Overfor de stater, der reelt er krigsførende, som eksempelvis "Israel", skal man tage krigstilstanden som grundlag for samtlige forhold. En sådan stat skal behandles som om vi er i reel krig med denne, hvad enten der er en våbenhvile mellem os og den pågældende stat eller ej. Adgang til vores territorier forbydes for alle statsborgere af en sådan stat. Blod og ejendom af ikke-muslimerne iblandt disse er ikke ukrænkelige.

Det er tilladt at indgå våbenhvile-aftaler med de reelle krigsførende stater under forudsætning af, at sådanne aftaler er midlertidige og begrænsede til en bestemt periode. Det er ikke tilladt at disse aftaler er permanente, da den permanente våbenhvile ophæver *jihad*. I tilfælde af, at én af de reelle krigsførende lande besætter et islamisk land, som det er tilfældet med "Israel" pga. dens besættelse af Palæstina, er det *shari'ah*-mæssigt forbudt at indgå en fredsaftale med denne, selv i forbindelse med det mindste stykke jord, da en sådan stat har indtaget jorden med vold og er aggressor. Endvidere anses fredsslutning med denne type stat som en opgivelse af en islamisk jord til denne, og det indebærer at give denne mulighed for at besidde jorden og at få herredømme over muslimerne heri, hvilket ikke er tilladt *shari'ah*-mæssigt. Islam pålægger afgjort alle muslimerne at bekrige og destruere denne type stat, samt at frelse muslimernes lande fra denne. Allah (swt) siger:

"Og Allah vil aldrig tillade, at kuffar får autoritet over de troende"

(OQM. Al-Nisa' 4: 141)

“Den, der da begår overgreb mod jer, ham skal I gengælde hans overgreb i samme grad, som han begik overgreb mod jer” (OQM. Al-Baqarah 2: 194)

6. Det er ikke tilladt for Khilafah-staten at indgå militærtraktater med andre stater, såsom fællesforsvarstraktater og gensidige sikkerhedstraktater og hvad der hører under disse af militære lempelige vilkår, eller udlejning af baser, lufthavne og havne, da disse aftaler er forbudt af Islam. Islam forbyder muslimerne at indgå sådanne traktater med *kufir*-staterne, fordi Islam forbyder muslimen at kæmpe under et *kufir*-flag, for en *kufir*-sag, på vegne af en *kufir*-stat eller at lade en *kafir* få autoritet over muslimerne eller Islams jord.

7. Det er ikke tilladt at søge hjælp hos *kufir*-stater eller deres hære, fordi Allahs Sendebud (saaws) har forbudt muslimerne at gøre dette, da han forbød brugen af polyteisternes ild som belysning, idet han (saaws) sagde:

.()

“**I må ikke bruge ild som belysning**”. Ilden er et metafor for krig. Han (saaws) sagde også:

.()

“**Vi tager ikke mod hjælp fra en mushrik (polyteist)**”.

Det er ligeledes ikke tilladt at tage lån eller bistand fra disse stater, fordi de giver lån med renter, hvilket er *haram*, da det er *riba*. Derudover udgør disse lån og bistand et middel, hvorigennem disse *kufir*-stater får hegemoni over muslimerne og deres lande, hvilket er *haram shari'ah*-mæssigt ifølge princippet: “**Midlet til *haram* (det illegale) er *haram* (illegalt)**”.

Ligeledes er det ikke tilladt for muslimerne at lægge deres sager i *kufr*-staternes hænder, for at de løser disse for dem, som fx at lægge deres sager i USA's, Ruslands, Storbritanniens eller Frankrigs hænder for at disse skal løse deres sager for dem. Dette er fordi at søge hjælp hos *kufr*-staterne og deres soldater, eller at lægge vores sager i deres hænder, giver disse stater - som følge deraf - indflydelse, herredømme og autoritet over muslimerne. Allah (swt) har forbudt muslimerne at lade *kuffar* få autoritet over sig.

På samme måde er det ikke tilladt for muslimerne at slutte sig til de globale og internationale organisationer, såsom FN, Verdenbanken eller den Internationale Udviklingsfond, da disse organisationer bygger på et fundament, der modsiger Islams love, samt fordi disse konstituerer et redskab i stormagternes hænder, især for USA's vedkommende, da de sætter disse organisationer i tjeneste for realiseringen af egne interesser. Derudover udgør disse organisationer midler, der giver *kuffar* indflydelse over muslimer og deres lande, hvilket ikke er tilladt shari'ah-mæssigt, da midlet til *haram* er *haram*.

På samme måde er det ikke tilladt for muslimerne at tilslutte sig de regionale organisationer og alliancer, såsom den Arabiske Liga, Organisationen af den Islamiske Konference (OIC) og fællesforsvarsalliancer, fordi de alle bygger på et fundament, der står i modstrid med Islam, og fordi disse indebærer grundfæstelsen af delingen af muslimernes lande, og forhindrer foreningen af disse under én stat.

www.hizb-ut-tahrir.dk